

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 900

HET BONDGENOOTSCHAP.

20 cent

Daar kijken jullie van op hé, zei Kid.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Bondgenootschap.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

KID MERRY GAAT OP BEZOEK.

De stemming op Scotland Yard was dien morgen alles behalve opgewekt. Van hoog tot laag, te beginnen met hoofdinspecteur Baxter liep men rond met lange gezichten en in sommige afdelingen vielen zelfs hardere woorden dan gewoonlijk, en dan strikt genomen noodzakelijk was en met de rechtvaardigheid strookte.

Met andere woorden: Het regende standjes, links en rechts, en zooals dikwijls bij zulke gelegenheden werden de onschuldigen het ergst door de bui getroffen.

Er waren dingen geschied, die het beroemde politiecorps van Londen onmogelijk goed konden doen in de oogen van zijne bewonderaars.

Voorvallen hadden plaats gegrepen, die zich geheel hadden onttrokken aan de controle van de Yard, en men had gedaan, alsof zij in het geheel niet bestond!

Om kort te gaan — John Raffles, de onvindbare, had weer eens voor voorzienigheid gespeeld, en op zijn eigen houtje den strijd aangebonden met de bandieten van Londen, die georganiseerd zijn in talrijke benden, waarvan die der Raven wel de grootste, de invloed-

rijkste, en ook de gevaarlijkste is, want zij heeft vertakkingen tot in de kringen, waar men dat zeker niet zou verwachten. Terloops kan hier worden opgemerkt, dat nog nauwelijks een half jaar geleden een Engelsch edelman tot een langdurige gevangenisstraf is veroordeeld, van wien met zekerheid kon worden aangetoond, dat hij niet alleen lid was van die bende, maar daarin zelfs een leidende rol speelde.

Raffles had dus den strijd weer eens aangebonden met de schurken, en hij had overwonnen. Er waren daarbij dooden gevallen, er was een zeer groot bedrag door middel van een tunnel uit den kelder van een bankgebouw gestolen, men had bijna een dozijn bandieten kunnen arresteeren — maar de man om wien alles eigenlijk draaide, hield zich zeer bescheiden op den achtergrond, en scheen er niet aan te denken, het loon voor zijn bemoeiingen te gaan opeischen.

Natuurlijk had de politie daar moeite genoeg voor gedaan, al was het misschien niet juist met de bedoeling, Raffles in het openbaar te huldigen, en bij voorbeeld te eeren met de gouden politiemedaille voor buitengewone diensten.

En in plaats van tevreden te zijn met de twaalf gevangen schurken en het overlijden van een viertal anderen, maakte Scotland Yard zich boos omdat de voornaamste acteur in het drama niet voor het voetlicht wilde komen om dankend voor het publiek te verschijnen, maar zich in de schaduw van de coulizeën hield, en zich schuilhield.

Mijnheer Baxter was op zijn bureau gekomen in een toestand van sombere woede, die voor dien dag weinig goeds voorspelde, en Marholm, zijn secretaris, vond het verstandig, zich maar rustig in zijn hoekje te houden, en zijn stekelige aanmerkingen tot betere tijden te bewaren.

In een van de kamers op de tweede verdieping zaten omstreeks tien uur in den morgen twee mannen bijeen, van wie zelfs de leek op het eerste gezicht wel zou kunnen zeggen, welk beroep zij uitoefenen.

Zij waren beiden boven de middelmaat, stevig gebouwd, en hun gezichten hadden harde trekken.

Zij droegen een colbertje met breede zakken — van die zakken waaruit men heel gemakkelijk een paar boeien of een dienstrevolver te voorschijn kan halen.

Inderdaad, de heeren Irving Hood en George Hill waren detectives, en zij stonden hoog aangeschreven bij hunne superieuren, om hun doortastendheid, hun slimheid en hun onverschrokkenheid.

Meestal werkten zij samen, en zij waren gevreesd en gehaat ook in de wijken der misdaad.

Beiden maakten deel uit van de zoogenaamde Vliegende Brigade, die nog niet zoo heel lang geleden was opgericht, en waarvan de manschappen de beschikking hadden over zeer snelle auto's, zoodat zij niet alleen in het hartje van Londen maar ook mijlen ver in den omtrek van de hoofdstad konden opereeren.

Zij hadden hun hart voor elkander uitgestort, en trokken nu mistroostig aan hun lange, zwarte en zware sigaren, tegenover elkander gezeten, en nu en dan een zucht slakend.

— Ja, daar zitten we mee! zeide Hill tenslotte.

— Een waar woord! bevestigde Hood. Die duivel is ons al weder te slim afgeweest, hij heeft ons al het werk uit de hand genomen, en wij mochten de overschotjes voor ons deelnemen!

— Om zoo te zeggen de kruimels opvegen, die van zijn tafel vielen! zeide Hill grimmig.

— Het is wel waar, dat we twaalf van de

jongens nu achter slot en grendel hebben, maar — — —

— maar ik gaf ze graag alle twaalf weer terug voor dien enkelen Raffles! riep Hill woedend uit. Je mag het ondankbaar vinden, maar het is zoo! Het publiek begint een loopje met ons te nemen. Lees er de ochtendbladen maar eens op na! Je zou die perskerels den hals om-draaien! Je behoeft alleen maar de opschriften te lezen! „Raffles ontlast de politie van veel werk” — „John Raffles als onbezoldigd rijksveldwachter!” — „Een man vangt twaalf boeven — maar hij draagt geen uniform” en zoo ga je maar door. Het is om dol te worden! Wat wil je?

Die laatste vraag was gericht tot een leerling-agent, piepjong nog, die zooeven was binnen getreden en een weinig verschrikt was blijven staan op het hooren van de bulderende stemmen en het zien van de roode gezichten en de uit het hoofd puilende oogen.

— Daar is een man die U wil spreken, mijnheer Hill, antwoordde de agent bedeesd.

— Verzoek hem beleefd om naar den duivel te loopen! zeide Hill barsch. Maar vooral beleefd. Want daar klagen ze ook al over in de pers — over het verminderen van onze beleefdheid!

— Maar het is van belang wat hij te zeggen heeft, Patroon! hernam de agent. Hij komt U praten over — U weet wel!

— Noem namen, en wees niet zoo verlegen als een kostschoolmeisje — van vijftig jaar geleden wel te verstaan!

— Hij komt praten over John Raffles! zeide de agent haastig.

Als geelectriseerd sprongen de twee detectives tegelijkertijd overeind en staarden den agent aan, die heel trotsch was, de overbrenger te zijn van zulk een blijkbaar gewichtig bericht.

— Hoe heet die man? vroeg Hood eindelijk.

— Hij zegt dat hij Kid-Merry heet! antwoordde de agent. Een vreemde naam, zou ik zeggen!

Hood en Hill hadden elkander verbluft aangekeken, en de eerste zeide spottend tot den agent:

— Ja, een heel rare naam, kindlief! En ga jij nu maar weer aan je werk, peulebroek en later leer je misschien wel wat die naam te beteekenen heeft! Maar zeg hem eerst dat hij hier komt! Is hij alleen?

— Ja, mijnheer Hill! antwoordde de agent in zijn wiek geschoten.

— Ga dan maar weer knopen poetsen! hoonde Hood hem na.

De jeugdige agent verdween, en zoodra de deur dicht was, barstte Hood uit:

— Ik heb al veel brutaliteiten beleefd, maar dit is het toppunt!

Hill haalde de schouders op en zei:

— Misschien ook niet! Kid weet ook wel, wat hij doet. Ik geloof niet eens dat er op dat oogenblik een bevel tot arrestatie tegen hem is uitgevaardigd. Hij wordt geschaduw, dat is alles. Ik ben benieuwd wat hij te vertellen heeft.

De deur ging open, zonder dat een van beiden voetstappen op de gang had gehoord en een lange, magere kerel trad binnen, een jaar of dertig oud, maar reeds zoo goed als geheel kaal, en wiens eeuwig lachende tronie hem waarschijnlijk geholpen had aan zijn bijnaam.

Een fraai gezicht leverde die achende mond, gespleten van oor tot oor, overigens niet op, want Kid Merry beschikte nog slechts over weinige tanden, die vereenzaamd hier en daar scheef op hunne grondslagen stonden, als puinhoopen, zwart en droog.

Kid Merry was beroemd onder zijn kornuiten, omdat hij voor alles een grapje had, de wereld van den optimistischen kant beschouwde, en zich door niets uit het veld liet slaan. De sage gaat van Kid Merry, dat hij eens tot den rechter, die hem tot drie jaren cel-straf veroordeelde, goedmoedig de opmerking maakte: „Dat is niks erg, hoor vader! Ik ga mijn gedenkschriften schrijven, en jij krijgt een presentexemplaar.”

Kid zag er op het oogenblik niet zoo heel erg aantrekkelijk uit, want zijn kleederen waren oud en geheel versleten, hij was sedert een week niet geschoren, en hij droeg om zijn dunnen hals losjes geknoopt een doek, die den indruk wekte, alsof hij daar van zijn geboorte af aan zoo gezeten had, en nooit was afgelegd.

Met 'n onbeschaamd gezicht en grijnslachend keek Kid beurtelings de twee politiemannen aan, vroeg toen, zijn peukje sigaret op den grond spuwend:

— Daar kijk jullie van op hè?

— Dat doen we, Kid — en we zouden er nog meer van opkijken, als je dat stinkende peukje weer opraapte, en hier in het aschbakje legde. Toe, overbluf ons eens!

Een beetje verbluft bukte Kid zich, want hij was niet heel erg bevattelijk voor ironie, raapte het smeulende eindje op, en legde het in den aschbak.

En op hetzelfde oogenblik dat hij het deed, waren zijn polzen bliksemsnel samen gevoegd in den knellenden greep van twee stalen boeien.

Voor een oogenblik verloor Kid zijn beroemde vroolijkheid, en vloekte woedend, valsch kijkend:

— Dat is een vuile streek! En jullie hebben er niet eens het recht toe! Ik heb een schoone lei, als je dat maar weet!

Hill stak heel bedaard het stalen sleuteltje in het slot van de boeien, nam ze Kid af, en zei rustig:

— Niet boos om worden, Kid! Het was maar om mijn vingervaardigheid op peil te houden! In den laatsten tijd krijg ik er zooveel gelegenheid niet meer toe zie je! De truc was goed hè?

Kik wreef zijn polzen eens, keek nog wat zuur, en toen ging zijn mond weer heel wijd open, en hij grijnslachte:

— Ik ben er niet boos om, Hill! Het is nu eenmaal je smerige vak! Schaam je je soms niet wel eens?

— Neen — nooit! Gek is dat, hè? Nooit een spoor van berouw — geen schaamte hoegenaamd — integendeel! En als je nog eens zegt dat het beroep smerig is, dan zal ik ook mijn nieuwe knuppel eens op je probeeren! En schiet nu maar op — kom eens over de brug — vertel wat je te vertellen hebt!

De geweldig groote mond van Kid trok langzaam dicht, tot hij niets meer was dan een spleet, nauwelijks zichtbaar in zijn groezelig gezicht, en ook zijn oogen werden twee kleine spleetjes, terwijl hij Hill eenigen tijd aangeluurde.

Hij had zijn zeer langen, snavelachtigen neus tusschen duim en wijsvinger gevat en trok er aan, alsof hij wijsheid uit dit lichaamsdeel wilde tappen.

Toen vroeg hij, plaats nemend op den eenigen stoel die nog vrij was in de kamer:

— De pest in, hè jongens?

— Wat bedoel je? vroeg Hood nijdig.

— De smoor in, omdat Raffles bij dat zaakje van gisteren en eergisteren den dans weer is ontsprongen! Eigenlijk hadden jullie hem moeten pakken.

Hood deed dreigend een stap op hem toe, en vroeg:

— Ben je soms hier gekomen, om ons te sarren, Kid? Pas op, want ik ben niet in de stemming!

— Heelemaal niet! Ik ben gekomen om je een zaakje voor te slaan! Ik wil je compagnon worden!

— Dat is mooi van je Kid! zeide Hood sarcastisch. We waren gelukkig, heel ons leven lang, maar dat ontbrak ons nog juist, en dat hebben we nooit geweten!

— Maak jij maar gijntjes, zeide Kid beleedigd! We zullen eens zien of je straks ook nog zoo'n pret hebt! Zouden jullie Raffles niet graag in je handen willen hebben?

De twee detectives keken elkander aan. Er was iets in de stem en in de houding van den bandiet, dat er op wees, dat hij in ernst sprak.

Zij wisten dat hij lid was van deze of gene bende, en dat hij nog geen veertien dagen geleden uit de gevangenis ontslagen was, en dus zeer waarschijnlijk nog geen gelegenheid had gehad, zich al weder toe te leggen op zijn specialiteit — het inbreken in juwelierszaken. Zij hadden dus volstrekt geen recht om de hand op hem te leggen, en als Kid toch hier kwam,

en zich in het hol van den leeuw waagde, dan moest dat ook een bepaalde reden hebben.

Nadat Hood zijn collega met den blik geraadpleegd had begon hij, achteloos achterover leunend in zijn stoel:

— We zullen geen grapjes maken, Kid. Je bent hier gekomen met een bepaald plan. Wat is dat voor een plan?

— O, het is maar een kleinigheid — ik kom jullie aanbieden, natuurlijk tegen een behoorlijke vergoeding, laten we zeggen op zijn minst de helft van den prijs, die op de aanhouding van Raffles is gesteld, — om hem jullie in handen te spelen!

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

DE VAL.

De beide detectives werden beurtelings bleek en rood op het hooren van die woorden. Een oogenblik was er een dreigende uitdrukking in hun oogen gekomen, daar zij vreesden, dat de inbreker met zijn onbeschaamde tronie een loopje met hen nam.

Maar Kid-Merry lachte op dat oogenblik heelemaal niet, en hij was volkomen ernstig. Hij had schrijlings plaats genomen op den stoel, als een ruiter te paard, gluurde over de leuning heen waarop hij zijn armen had gelegd, zegevierend naar de twee politiemannen, en begon toen naar een nieuwe sigaret te grabbelen, genietend van de uitwerking van zijn woorden.

Hood was het eerst in staat om er met moeite uit te brengen :

— Meen je in ernst wat je daar zegt Kid ?

— Zou je denken dat ik het lef zou hebben, zulke hooge goosers als jullie zijn, voor den mal te houden ? Neen, zoo is Kid niet hoor !

— Dus — jij weet waar Raffles op dit oogenblik zit ? vroeg Hill, met een hongerige uitdrukking in zijn oogen, en zijn handen geklauwd, als gereed om iets vast te grijpen.

— Neen, dat weet ik niet — vlieg nu niet dadelijk zoo op ! Ik weet niet waar hij nu is — maar ik weet waar hij van avond om zes uur zal zijn !

— Zoo ? Leg jij ons dat dan maar eens uit, Kid zeide Hood, na met een oogwenk zijn collega tot kalmte te hebben gedwongen. En als alles klopt wat je zegt en we krijgen hem daarvoor in handen — dan is de helft van de aanhoudingssom voor jou !

De oogen van Kid begonnen te glinsteren.

Al zijn hebzucht sprak uit zijn blik, maar zijn stem klonk dreigend, toen hij hernam :

— Daar reken ik op ! Want als er met centen gijntjes met Kid worden uitgehaald, dan wordt hij gevaarlijk ! Nou dan — daar gaat-ie. Ik zal het niet te lang maken, maar alleen de hoofdzaken vertellen, en het is best mogelijk dat jullie die evengoed kennen als ik — jullie weten alleen maar niet, wat op gevolgd is. Soms een sigaret voor me ?

Zwijgend diepte Hood een sigaret uit zijn jaszak, en wierp die over de tafel heen, aan Kid toe, die er den brand instak, en, na de rook door zijn neus te hebben uitgeblazen, begon :

— De politie weet nu evengoed als wij jongens van de vlakte dat de chef van de Bende van den „Gouden Sikkel” niemand anders was dan een fijne mijnheer, Donald Waybridge. Hij ligt nu met een kogel door zijn kersepit in het lijkenhuisje van hetzelfde gebouw, waar ik nu de eer heb, jullie te bezoeken, Maar wie het gedaan heeft — daar zoeken jullie nog naar ! Een paar agenten vonden hem gisteren nacht in de zaal van zijn eigen huis, met een schermdegen in zijn hand. Jullie vonden dat heel gek, en dat was toch heelemaal niet !

— Kun je niet ter zake komen, Kid ? vroeg Hood met suikerzoete beminnelijkheid.

De inbreker wierp hem een kouden blik toe, en zei :

— Als je maar tijd van leven hebt ! Als ik je dit allemaal vertel, dan doe ik het omdat je geen snars van het verhaal begrijpt, als ik het oversla. De chef had dien degen in zijn doode hand, omdat hij een tweegevecht had gehad — met den man dien jullie zoeken !

— Met Raffles ? schreeuwde Hill, rood van opwinding. Die heeft hem dus een kogel door zijn hersens geschoten ?

— Klets! Jullie zijn net kinderen! Jullie kennen die man heelemaal niet! Hij kreeg dien kogel present van — zijn vriendin.

— Mira Bonati! riepen de twee detectives als uit een mond.

— Precies! Die had met hem samen den aanslag op de bank beraamd, die mislukte door toedoen van Raffles. Ik hoef jullie niet te zeggen dat de duiten allemaal in zijn handen kwamen, die wij voor ons zelve hadden bestemd, want dat weten jullie net zoo goed als ik, en daarover zijn jullie juist aan het kankeren! Je hoeft mij niks te vertellen! Nu, het is al eens meer gebeurd, en het gebeurde nu weer — de dame werd smoorlijk verliefd op Raffles en implaats van hem te helpen bestrijden ging ze voor hem werken, en jullie begrijpen dat de baas, die toch al niet erg in zijn hum was, Raffles met plezier had kunnen vermoorden. Maar hij wou beginnen met de vrouw, Die was gister avond in zijn huis — en hij zat in de nor! Hoe hij er met onze hulp is uitgebroken, ook dat weten jullie op een prik. Was het een knap stuk werk, mannenbroeders?

— Dat was het, Kid! moest Hill grommend toegeven.

— O, zoo! zeide de schavuit zegevierend.

— Maar zou je nu niet eens terzake komen? drong Hill verder aan.

— Als je maar je gewone bedaardheid houdt, dan kom ik er wel. Kalmte kan je redden, zeide Kid langs zijn neus. Nauwelijks is de baas vrij, of hij gaat naar zijn huis, hij vindt daar Mira, hij leest haar de les, zij blijft koppig, en zegt dat ze niets meer om hem geeft, en hij geeft haar tien seconden om zich voor te bereiden op het einde, en kijkt of zijn proppenschietter wel goed geladen is.

— Je was er dus bij? vroeg Hill scherp.

— Ben je een haartje? Niemand was er bij!

— Hoe weet je het dan?

— Ja, dat is mijn geheim! Ik wil wel zooveel loslaten: Mira vertelde alles later aan een vriendin van haar, die zij kan vertrouwen — ook naar plannen — en ik was heel dicht in de buurt, louter toevallig, op mijn woord van eer!

— En verder? drong Hill ongeduldig aan.

— Onze chef wil de vrouw dus overhoop schieten, maar hij krijgt er den tijd niet voor, want ons aller Benjamin, onze dierbare Raffles steekt er zijn langen neus weer in — en Waybridge kan zijn matten wel oprollen. En ik geef jullie in tien en te raden, wat mijn edele collega Waybridge voorstelt!

— Ik houd niet van raadseltjes! bromde Hood.

— Hij stelt hem een tweegevecht voor. Op den degen. Waybridge neemt het aan, hij brengt Raffles naar de zaal waar jullie hem gevonden hebben met een klein gaatje in zijn hersens, ze nemen degens van een wapenrek, en ze vallen op elkaar aan. Goed — of liever heelemaal niet goed, want onze baas, die ook niet van gisteren is heeft een degen in zijn hand, waarvan de punt vergiftigd is! Mira is daar van op de hoogte, en gaat met een vriend van Raffles ook een met een langen neus, roet in het eten gooien. Maar die gangdeur is dicht. Ze gaat een naburig vertrek binnen, en door een klein, rond gat in den tusschenmuur schiet ze — zoo maar op goed geluk — met de kans om haar dierbare Raffles te raken — maar de kogel was goed geadresseerd, en kwam terecht bij dengeen, voor wien hij bestemd was!

— Dat noemen ze het noodlot! zeide Hood wijsgeerig.

— Geef mij maar rijst! was de slotsom als het ware de lijkrede van den inbreker, die vergezeld ging van een langen haal aan zijn sigaret. Begrijpen jullie de positie van Mira?

— Wel zoowat! antwoordde Hood nadenkend. Ze had den chef gedood, en volgens jullie huishoudelijk reglement, als ik het zoo noemen mag, was ze rijp voor den kogel!

— Niets meer of minder! Nu is het wel waar, dat de heele Bende van den Gouden Sikkel door Raffles op een paar mannetjes na is uitgeroeid, zoodat er dus bijna niemand meer over is om haar te vonnissen! Maar er loopt nog een dametje rond, een zekere Alice Brinks, die het op Waybridge voorzien had, en die haar zeker op een of anderen dag zou tracteeren op een blauwe boon. Maar Raffles moet haar hebben overgehaald, om het land te verlaten?

— Waarom ging ze dan niet dadelijk?

— Ze had nog het een en ander te beredderen! Verhuizen jullie ook van de eene minuut op de andere?

— Wel, als Magere Hein achter ons staat, en ons opjaagt! antwoordde Hill. Hij heeft dus een afspraak met haar gemaakt?

— Van avond om zes uur!

— Zoo mag ik het hooren! Nu komen we tenminste langzamerhand aan feiten, die met de hand te grijpen zijn!

Hood was opgewonden.

Hij was opgestaan, en liep met vlugge passen heen en weer.

Toen stond hij voor Kid stil, en vroeg :

— Waar wil hij haar heenbrengen ?

— Voorloopig naar Frankrijk !

— Toch zeker niet met een gewone boot op Calais ?

— Neen, met zijn duikboot !

— Waar ligt die ?

— Dat is meer dan ik weet ! Zij weet het trouwens zelf niet eens !

— Wat hebben we dan aan je mooie praatjes ! riep Hill woedend uit.

— Als jullie me nu maar kalm mijn preuvement had laten afmaken, dan zouden jullie het nu weten ! Ze moet zorgen dat ze om zes uur in Gospel Oak, aan het einde van Mansfield Road is, vlak bij het station ! Hij zal haar daar wachten met zijn wagen, en haar verder noordwaarts brengen, naar de plek waar zijn duikboot ligt.

Instinctmatig waren de beide detectives naar den wand geloopt waar een zeer groote kaart hing van Londen.

Gospel Oak is een van de noordelijkste wijken van Londen. Langzaam gaat de reuzenstad daar over in de voorstad. Het station, door den inbreker genoemd, ligt aan den Zuid-Oostelijken uithoek van het reusachtige cricketveld en het station maakt deel uit van een van die spoorlijnen, die Londen als in een gordel van ijzer en staal vatten. Mansfield Road is een breede, en betrekkelijk nieuwe straat, die recht op den voorgevel van dat station aanloopt. Aan den eenen kant van de spoorlijn bevinden zich huizen, aan den anderen kant, in het Noorden, strekt zich de zeer groote, groene vlakte uit, waar des zomers het cricketspel beoefend wordt.

In een oogwenk hadden Hood en Hill dit uitgemaakt.

Zij kwamen langzaam op Kid toe, en Hood zeide, den inbreker doordringend aanziende :

— Als dit uitkomt, Kid, en jij hebt niets verkeerd verstaan, dan wordt dit een goede dag voor je !

— Daar reken ik dan ook op ! zeide Kid droogjes. Ik hoop er een jaartje gemakkelijk van te kunnen leven !

— Zou je lust hebben met ons mee te gaan, en ons daar eens aan te wijzen, waar hij met zijn auto zal staan ?

— Die moeite kan ik me besparen, want ik zou jullie niet kunnen helpen ! Mira heeft het niet in bijzonderheden aangeduid. Ze zei tegen haar vriendin : „Hij wacht me met zijn auto bij het station, aan het einde van Mansfield

Road.” Dat moeten jullie dus zelf maar verder uitknobelen.

— En zij komt met een taxi ?

— Neen, met den trein !

— Waar stapt ze in ?

— In Maden Lane !

— Hoe komt ze daar ?

— Met de Tube !

— Waar stapt ze in de Tube ?

— Zeg, houdt je me voor den gek ? riep Kid verontwaardigd uit. Dacht je dat ik dat ook al wist ? Waarschijnlijk in de buurt van de Theems. Daar woont haar vriendin, maar als ze op tijd wil zijn, moet ze om een uur of vier al weg gaan !

— Het is goed, Kid, zeide Hill kortaf. En we zullen van je aanwijzingen gebruik maken.

— Kan ik soms een klein voorschotje krijgen ? vroeg Kid opstaande, en met een knipoogje.

— Zoodra we allebei stapelgek worden verklaard, door een dokter die zijn vak kent, Kid ! antwoordde Hill ironisch. Als we het wild hebben, is het een andere zaak, dan kun je komen praten.

— De zaak is maar, dat ik liever niet zou hebben, dat mijn naam er in genoemd wordt, voor ik de pitten heb ! Want zie je, ik zal er toch aan hebben meegeholpen, om Mira uit de handen van den Gouden Sikkels te houden, en daardoor van de wraak der Bende onmogelijk te maken !

— Stel je gerust, Kid ! Mira komt daarentegen in onze handen, en dat zal niet eens zoo heel veel verschil uitmaken ! zeide Hill dreigend. Als ze zich van den strop redt, dat gaat ze toch minstens voor twintig jaartjes naar Tyburn.

— Alles goed en wel — maar mijn huid loopt gevaar, en als ik de centen heb, trek ik me voorloopig rustig terug en ga visschen ergens in een achterplaatsje !

— Dat is een gelukwensch aan de Londensche Juweliers waard ! zeide Hill droogjes en hij greep naar zijn bolhoed. Kid, we houden je niet langer op, boy, er moet nu hard gewerkt worden. Snappen we hem, dan ben je binnen — — maar heb je ons maar wat verteld, dan ben je nog niet gelukkig ! Denk er om, Kid jij behoort tot de jongens, die wij voortdurend in de gaten houden !

Maar Kid sprong op, zette zijn pet schuin op zijn kalen kop, trok met een ruk zijn afzakende broek in de hoogte, en verklaarde zelfbewust :

— Daar is geen nood voor! Van avond om zes uur zullen jullie mijn naam zegenen, en blij zijn, dat ik geboren ben. Zoo'n buitenkansje krijgen jullie je heele leven niet weer! Maak er gebruik van, jongens, dat is alles wat ik jullie zeggen kan!

— Laat dat maar aan ons over! zeide Hill en hij duwde den inbreker de deur uit.

In een oogwenk was het geheele ingewikkelde apparaat van de politie de Londensche City in werking gesteld.

Allereerst werden de talrijke automobielen van de Vliegende Brigade, die van draadlooze telefoontoestellen waren voorzien, en dat waren zij bijna allen, opgeroepen, en men bepaalde hun plaats in de reusachtige stad.

De wagen, die zich toevallig het dichtst in de buurt van Gospel Oak bevond, kreeg een opdracht, zich van den toestand ter plaatse te gaan overtuigen, en daarvan onmiddellijk rapport te komen uitbrengen.

Vervolgens werd er nagegaan, welke manschappen voor deze zeer belangrijke onderneming te missen waren, en het moeten er heel wat zijn, want men wilde er, als het even ging, op zijn minst een bij iederen ingang van de Tube plaatsen, op den heelen, langen weg van de Theems tot dicht bij Maden Lane.

Overall kregen de politieposten in het Noorden hunne instructies om vooral goed uit te zien naar verdachte auto's. Het signalement van de vrouw, die den bendeleider Waybridge gedood had werd naar alle richtingen rond gezonden, men wist vrij spoedig een goed portret van haar in handen te krijgen, en 't werd door het wonder van dezen tijd door de radio binnen een half uur tot in alle hoeken van Europa verstrekt.

Het leek raadselachtig, een onbegrijpelijk wonder! Want om twaalf uur in dienzelfden middag konden Turken, Roemeniers en Zweden, Spanjaarden, Franschen en Italianen, in hun middagedities het portret van de vrouw zien, dat eenige uren tevoren uit Londen was afgezonden!

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat Scotland Yard er zich wel voor wachtte ook de plannen van de vrouw openbaar te maken! In dat geval immers zou het tot niets dienen, een val voor Raffles op te zetten! Zoo werd dan alleen maar haar aanhouding verzocht — en niet wegens het doden van Waybridge, maar eenvoudig omdat zij deel uitgemaakt had van de Bende van den Gouden Sikkel, en dien zelfs had geleid, zoolang haar vriend Waybridge in de gevangenis had gezeten.

Zoodra zij hun werk op het bureau verricht hadden, lieten Hood en Hill de snelste auto voorkomen, waarvoor de goed voorziene garage van de Yard beschikte, en reden zoo vlug zij maar konden, naar Gospel Oak Zij deden vijf kwartier over den weg, op gevaar af, het geheele verkeer te ontwrichten.

En zij bevonden het volgende:

Het station van de Ceintuurlijn is niet zeer groot. Het is van steen opgetrokken, en wendt zijn achtergevel naar het cricketveld, zijn voorgevel naar Mansfield Road. De spoorlijn is van de straat gescheiden, deels door een heg, deels door een houten schutting. Die straat heet Savernake Road, is vrij lang, en loopt in een flauwe bocht. Aan den zuid-westelijken uithoek van het tennisveld is de opgang naar een smalle luchtbrug, die door de bezoekers van de spelers gebruikt kan worden, om over Savernake Road en de spoorbaan heen het veld te bereiken.

Voor het station was een standplaats voor acht taxi's, en het station had drie perrons, alle voorzien van dubbele sporen. Mansfield Road, en Savernake Road vormen als het ware een reusachtige letter V, en het station is aan de punt van die V gelegen.

Hood en Hill hadden nauwelijks tien minuten noodig om dit alles vast te stellen. Zij kwamen ook tot de ontdekking, dat het plein voor het station niet heel erg ruim was, zoodat het manoeuvreeren met een auto er niet al te gemakkelijk zou zijn.

In het station gingen zij de treinverbindingen na, en bevonden, dat er ieder kwartier een trein uit het zuiden aankwam, terwijl er op hetzelfde oogenblik een vertrok.

En toen zij dit alles wisten, en den plaatselijken toestand nauwkeurig hadden bestudeerd, toen werd de val met de grootste behoedzaamheid opgezet.

Niets werd aan het toeval overgelaten, omdat men wist, met welk een soort van man men te doen kreeg.

Recht tegenover den uitgang van het station bevond zich een lunchroom, en daar werden drie mannen geposteerd met uitstekende oogen, niet in uniform wel te verstaan, maar in burger.

Van vier uur af waren op de perrons van aankomst andere politiemannen verdekt opgesteld, die Mira in het oog moesten houden.

Twee chauffeurs kregen bevel, de standplaats te verlaten, en in hun plaats kwamen twee politieauto's die er geheel uitzagen als gewone taxi's, maar die daar zouden blijven

staan, zonder dat een reiziger er gebruik van zou mogen of kunnen maken. En in ieder van die taxi zat, achter de bijna dicht getrokken gordijntjes, als een spin in het midden van haar web, een mannetje van Scotland Yard te loeren, die van zijn standpunt het geheele driehoekige plein kon overzien.

Teh slotte werden achter de schutting, ter plaatse waar zich een smalle deur bevond, die alleen door het spoorwegpersoneel gebruikt mocht worden, en hier en daar achter de rieten heg niet minder dan tien agenten opgesteld, terzijde van het spoor, en klaar om onmiddellijk in te grijpen.

Ten overvloede stond er niet ver van het begin van den breeden straatweg, die noordwaarts

uit Londen wegvoert, een groot, en zeer snelle politieauto, die volstrekt niet als zoodanig kenbaar was, en die zes manschappen kon bevatten. Zij allen zouden zich reeds om vijf uur in den middag verdekt opstellen in een garage vlak daarbij, zoodat zij onmiddellijk in actie konden komen, wanneer Raffles tegen iedere verwachting in kans zou zien om ongehinderd met zijn beschermelingen van het plein weg te komen. En dat zou weer bijna onmogelijk zijn, omdat men hem reeds op het perron hoopte te kunnen vatten.

De val was dus opgesteld, scherp en nauwkeurig, en het wachten was alleen nog maar op de muis!

JUBELRECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

DE VLUCHT.

Brand, die over zijn half gepakt valies gebogen stond, hief het hoofd op, luisterde even, en zeide toen lachend tot Raffles, die een landkaart bestudeerde :

— Tobias wil er in geloof ik !

Inderdaad klonk er aan den anderen kant van de deur een geluid dat onmiskenbaar bewees, dat een of ander dier aan de deur krabbelde.

— Nu, laat hem dan in 's hemelsnaam maar binnen! Als hij maar niet denkt dat hij mee kan gaan, mijnheer Tobias !

Brand liep naar de deur van de slaapkamer en opende ze.

Onmiddellijk sprong een fraaie Airedale Terrier kwispelstaartend naar binnen, maar die vroolijke houding van den ruigharigen hond veranderde plotseling, zoodra hij het gepakte valies van Raffles in het oog had gekregen, dat op een stoel stond. Het staartstompje ging onmiddellijk naar beneden en bleef onbeweegelijk, terwijl Tobias met een schuins geheven kop en wantrouwende oogen langzaam om den stoel heendraaide, met de zon mee, en toen dwars tegen den schijnbaren loop van dat hemellichaam in.

Ondertusschen liet Tobias een zacht gejang hooren, hield met zijn onderzoekingen op, nam midden in de kamer plaats, en keek beurte- lings achterdochtig van onder zijn ruige wenkbrauwen naar Raffles en naar Brand, die nog altijd bezig was met zijn valies.

Het was tamelijk laat in den middag, en Raffles had reeds nu en dan een blik op zijn horloge geslagen.

Het was bijna vijf uur toen hij eindelijk klaar was. De hond had zich volstrekt niet bewogen, behalve dat hij lang uit was gaan liggen, met zijn verstandigen kop op de uitgestrekte voorpooten, en Raffles steeds met den blik volgend, zoover dat haar mogelijk was.

— Je blijft dus bij je plan, Edward, om die vrouw uit Engeland weg te helpen ?

— Ja, Brand ! Wie zij dan ook zijn mag, en hoe haar verleden ook is geweest — zij heeft voor mij haar leven gewaagd, zij heeft

het mijne gered, en het zou wel van zwarte on- dankbaarheid getuigen, als ik haar, nu zij zelve in groot gevaar verkeert in den steek liet. Zij heeft een mensch gedood, en al erken ik, dat de rechters gelukkig steeds naar de motieven vragen — die zullen haar ditmaal niet van een langdurige gevangenisstraf redden, voor- namelijk omdat zij nog heel wat meer op haar kerfstok heeft. Maar dat is niet alles. Haareigen bendegenooten zullen haar willen straffen, omdat zij den chef heeft neergeschoten — al zullen er weer anderen zijn, die haar daarvoor dank weten ! Zulk een man neemt altijd een plaats in, die ook een andere wel graag had willen bezetten ! Om kort te gaan, haar leven hier is onmogelijk geworden !

— Maar waarom stapte zij niet eenvoudig op een trein en vertrok ?

Raffles haalde de schouders op, en keek Brand in groote verbazing aan.

— Geloof jij dat dat werkelijk zoo eenvoudig zou zijn ? vroeg hij toen. Vergeet je dan, dat er ijverig naar haar gezocht wordt door de po- litie. Dat allestations in het oog worden gehou- den, en dat zij niet de vrouw is, die gemakkelijk aan de aandacht ontsnapt ? Alle havens zijn eveneens gewaarschuid, en zij zou reeds geen stap meer in haar huis kunnen doen, zonder da- delijk te worden gevat. Want ik weet met be- slistheid, dat ook die woning scherp in het oog wordt gehouden.

Op dat oogenblik ging de telefoon, en Raf- fles nam het toestel ter hand.

Hij luisterde, en Brand zag dat zijn gezicht betrok. Hij sprak eenige woorden, hing toen het toestel weer op, en zei langzaam :

— Dat is vreemd !

— Wat is vreemd ? Wie sprak daar ?

— Mira ! Zij deelde mij juist mede, dat zij, tegen mijn nadrukkelijken raad in, een uur ge- leden naar haar huis is gegaan, om daar nog eenige juweelen en geld te halen, dat daar in een verborgen hoekje lag, omdat zij anders letterlijk straatarm het land zou hebben moeten verlaten !

— Dus is ze gevat ? vroeg Brand levendig.

— Ze is niet gevat — en dat is juist het vreemde en het verontrustende. Ik weet zeker, zeg ik nog eens, dat de politie haar huis bewaakt, Waarom hebben zij haar dan niet onmiddellijk gegrepen ?

Hij bleef een oogenblik peinzend voor zich uitzien, maakte toen een beweging van ongeduld, en besloot :

— Misschien een oogenblik van onoplettendheid. Of zou het kunnen zijn . . .

Hij beëindigde den zin niet, maar zijn gelaat kreeg een harde vastberaden uitdrukking, terwijl hij zijn valies greep.

Onmiddellijk vloog de hond op, en begon erbarmelijk te janken.

— Neen, Tobias, je zult moeten thuis blijven, mijn hond ! zeide Raffles streng. Wij kunnen je werkelijk niet gebruiken. Alles is immers gereed, Brand ?

— Alles ! Henderson wacht ons in Southwold ?

— Ja, zooals is afgesproken. Van morgen is hij met den trein vertrokken. Hij moet er nu ongeveer zijn, dunkt mij.

— Op weg dan ! Er is geen tijd te verliezen, want als Mira ons niet op de afgesproken plaats aantreft, zal alles misschien mislukken !

Brand had ook zijn valies gegrepen, en de beide mannen wilden het vertrek verlaten, maar de hond jankte zoo erbarmelijk, en scheen hun zoo vastberaden den weg te willen verspremen, dat Raffles, half boos, half lachend zeide :

— Ga dan in 's hemelsnaam maar mee, Tobias ! Maar gedraag je fatsoenlijk, of ik werp je onderweg uit de auto !

De hond had onmiddellijk begrepen, en sprong als uitgelaten met alle vier de pooten tegelijk van den grond, schel keffend van blijdschap.

Voor de deur van het kleine huis in Cromwell Street stond de auto van Raffles reeds te wachten. Het was een van de nieuwste wagens van den grooten avonturier, voorzien van eenige uitvindingen en verbeteringen, die hem zeer geschikt moesten maken voor het bepaalde doel van Raffles.

Zoo was het bij voorbeeld mogelijk, door een zeer klein, goed verborgen hefboompje te verschuiven, langs electrischen weg, en op zeer eenvoudige wijze, het nummerbord te veranderen, de cijfers zoowel als de letters.

De wagen was geheel van staal, en kon naar verkiezing als een tourauto of als een gesloten wagen worden gebruikt.

Onder de banken bevonden zich berguimten, waarin heelwat kon worden bewaard, en die zoo goed afgesloten konden worden, dat niemand

die hokjes zou kunnen vinden die niet op de hoogte was van het geheim.

Maar misschien was de beste hoedanigheid van den wagen nog wel zijn groote snelheid en zijn voortreffelijke bestuurbaarheid. Overigens had hij geheel het uiterlijk van een auto van een gangbaar merk, zonder iets bijzonders.

Een zeer oude bediende hield de wacht bij het voertuig.

— „Gaston, zeide Raffles tot den ouden man, wij vertrekken. Ik weet volstrekt niet, hoe lang wij zullen wegblijven, maar je behoeft je in geen geval ongerust te maken. Aan bezoekers kun je zeggen dat wij, voor zoover je weet, naar mijn landgoed in Norfolk zijn gegaan om te jagen.”

De oude bediende knikte zwijgend, en de auto reed weg. Tobias was er het eerst ingesprongen, en had zich een plaatsje verzekerd op de bank naast Raffles. Zijn schrandere oogen glinsterden van blijdschap, en het korte stompje staart scheen maar niet tot rust te willen komen.

Gelukkig liep alles Raffles mee, en als de verkeersagenten een afspraak hadden gemaakt, om hem ieder oponthoud te bespreken, dan had hij niet vlugger voorbij de kruispunten kunnen komen.

Om kwart voor zessen ongeveer reed de auto vaart minderend, langs de breede Mansfield Road.

Brand, die in den open wagen schuins achter Raffles zat, met de valiezen bij zich, zag dat het gelaat van zijn vriend strak stond, en dat zijn wenkbrauwen gefronsd waren.

Hij wendde langzaam zijn bliken van links naar rechts en matigde zijn snelheid nog meer.

Daarop sloeg hij, inplaats van regelrecht op het station af te rijden, dat men in de verte reeds kon onderscheiden, een zijstraat in, die hem naar de Savernake Road moest brengen, naar de straat dus, die met een flauwen boog met de spoorbaan meeliep, en eveneens uitkwam op het stationsplein.

— Waarom rijd je zoo langzaam ? vroeg Brand verbaasd. En waarom volg je Mansfield Road niet ?

— Ik weet het eigenlijk zelf niet goed, Brand — maar ik voel me niet geheel en al gerust. De zaak is dat ik

Plotseling bracht Raffles de auto tot stil staan, want zonder een enkele waarschuwing was Tobias onder het rijden over den rand van den wagen gewipt, en op de spoorbaan toegevoelen, die, zooals men zich zal herinneren, deels door een heg, deels door een houten

schutting van meer dan manshoogte van de straat gescheiden.

En was zoo goed als geen verkeer op dezen weg, en duidelijk hoorden de twee mannen hoe de hond kwaadaardig gromde, terwijl hij snuffelend en met den kop naar den grond gebogen langs den voet van de schutting liep, en er nu en dan tegen op ging staan.

Het was duidelijk dat de hond zenuwachtig en vertoornd was.

Brand wilde iets zeggen, maar Raffles legde hem met een snellen wenk het zwijgen op, en floot den hond, die echter pas kwam, en dan nog schoorvoetend, toen Raffles hem een streng bevel had toegeroepen.

Hij ging met zijn voorpooten tegen den zijkant van den wagen staan, en keek Raffles vragend en zelfs een beetje verwijtend aan. Toen sprong hij weer over het wagen portier, en ging als een knorrige, oude heer, weer op het lederen kussen liggen, maar niet zonder nogmaals een woeden-blik op de schutting te hebben geworpen.

Raffles bracht den wagen weer op gang, en sloeg de eerste de beste zijstraat weer in.

— Wat doe je nu weer ? riep Brand verbaasd.

— Ik geloof dat ik het beste doe, wat er maar te doen valt, Charles ! antwoordde Raffles kortaf. Heb je op den hond gelet ?

— Natuurlijk !

— Wat leidde je uit zijn houding af ?

— Hij scheen iets verdachts achter de schutting te ruiken !

— Hij rook vijanden, Brand ! Kijk niet zoo verbluft. Ik vermoedde al half en half iets dergelijks, toen Mira mij opbelde en mij zeide dat zij straffeloos haar huis in en uit had kunnen gaan ! Natuurlijk ! — zij was het lokaas, en daarom liet men haar voorloopig met rust !

Brand slaakte een kreet van schrik en ongelooft.

— Niemand wisttoch iets van ons voornemen af ! riep hij uit.

— Dat dachten wij, maar wij moeten ons vergist hebben, en een van de kerels heeft de afspraak met Mira afgeluisterd, ofschoon het mij eer raadsel is, hoe dat kon geschieden. Het is echter niet de tijd om daarover na te denken. Luister goed, Brand, want wij hebben nog maar vier minuten ! Je verlaat zoo spoedig mogelijk de auto, en je gaat met andere reizigers het station binnen. Ze zullen jou niet zoo spoedig herkennen. Je tracht Mira onmiddellijk op te vangen, en haar te waarschuwen. Natuurlijk ga je niet den hoofduitgang weer uit, want dan kun je evengoed regelrecht naar een politie-

bureau gaan, maar je brengt haar over het spoor heen, achter den trein om en over het emplacement naar de opslagplaats van steenkool, die daar is. Er staat een groote loods bij. Die bergplaats is door een schutting afgescheiden van den weg. Die schutting is afgezet met prikkeldraad. Ik laat het aan jou over, om er met Mira over heen of dwars door heen te gaan ! Maar ik reken er op dat je er in slaagt ! Neem eenige bruikbare instrumenten. Het is klaarlichten dag nog, en het zal moeilijk zijn — maar ik reken op je. Ik bouw op je handigheid en je doorzicht. Ik zal zorgen dat ik daar ben met de auto, aan den anderen kant van de schutting. En bedenk wel dat iedere seconde kostbaar zal zijn.

Raffles keek op zijn polshorloge en zei :

— Vlug nu, want over twee minuten moet de trein binnen rijden ! Langs een omweg zal ik het station kunnen vermijden. Vermoedelijk krioelt het er van helpers van orde en gezag !

Brand had haastig eenige instrumenten uit zijn valies genomen, zooals een draadknipper, een kleine, sterke nijptang en een schroevendraaier, en klein metaalzaagje en een eind touw, en sprong van de auto, terwijl die langzaam reed.

Onmiddellijk versnelde Raffles de vaart, sloeg weer een zijstraat in, en daarop verdween de auto uit het gezicht, en Brand kwam tot de slotsom, dat hij door Raffles onverwachts voor een zeer moeilijk, misschien wel onoplosbaar vraagstuk was geplaatst.

Hij had zijn autobril in zijn zak gestoken, zijn grijzen deukhoed opgezet, en hij ging met een twintig of dertig andere reizigers zeer kalm het stationsgebouw binnen, zonder dat er iemand acht op hem scheen te slaan, en juist op hetzelfde oogenblik dat de trein met luid gerammel van ijzer en gesis van stoom onder de overkapping kwam aanrijden.

Hij ging zoo staan, dat Mira hem spoedig zou moeten zien, als zij uit het raampje keek, wat zij stellig wel zou doen.

En weer was het geluk hem gunstig, want inderdaad stond Mira voor een raampje met een bleek gezicht, en hij wenkte haar onmiddellijk toe dat zij moest blijven waar zij was, met een kort, bevelend gebaar.

Toen snelde hij op den wagon toe en nog stond de trein niet stil of hij had het portier geopend, en sprong bij haar in de coupé.

Hij trok het portier onmiddellijk weer dicht, en beval haastig, op gedempten toon :

— Er is gevaar ! Het is een groot geluk dat

je een eerste klas biljet hebt genomen Mira! Je bent hier geheel alleen, naar ik zie!

— Dat had Raffles mij zoo bevolen! zeide zij vlug en zacht.

— Goed zoo!

Brand had het portier aan den kant van het afgaande spoor reeds geopend, en hielp haar bij het uitstappen.

Zij vroeg volstrekt niets, wel begrijpend, dat er iets ernstigs gebeusd moest zijn. Zonder iets te vragen liep zij vlug naast Brand voort, heenstappend over de rails, de hoopen sintels, de stapels dwarsleggers.

Het was een emplacement van zes sporen en natuurlijk werd het tweetal op dien tamelijk langen weg gezien.

Reizigers verbaasden zich wel een weinig, en een rangeerder riep iets tegen hen, en wuifde woedend een verbod, maar zij bleven haastig oorloopen, tot zij verdwenen waren achter den reusachtigen berg steenkool.

— Wat moeten wij doen? Waar is Raffles? vroeg de vrouw nu pas, haar bleek gezicht naar Brand toewendend.

— Het spijt mij heel erg madame — maar ik zal U wel moeten verzoeken, over of door die schutting heen te gaan, want Raffles is daar achter en wachtons. Men moet uw afspraak met hem hebben beluisterd, althans mijn vriend verzekert, dat de geheele omgeving van het station letterlijk krioelt van de agenten in burger, en van de rechercheurs.

Mira maakte een beweging van schrik.

— Als dat zoo is, zeide zij heesch, toen zij aan den voet van de schutting waren, dan ben ik verloren! De jongens zullen het mij nooit vergeven, wat ik gedaan heb, en als ik in hun handen val, dan beteekent dat voor mij het einde, Alice, reken daar maar op, zal hen wel tegen mij opzetten! Zij haat mij!

Alice Briks was de vrouw, zooals Brand heel goed wist, die den neergeschoten bendeleider voor zich zelve had willen veroveren, en die Mira steeds als een indringster, een gevaarlijke mededingster had beschouwd. Raffles had het schepsel eenige dagen gevangen gehouden, maar daarop had hij haar de vrijheid hergeven, omdat hij niet wist wat hij met haar moest uitrichten, en de politie niet in de zaak wilde betrekken. Zooals de zaken nu stonden, en beschouwd van het standpunt van Mira, was het nog de vraag, of Raffles, door zoo edelmoedig te handelen, goed had gedaan.

De twee vluchtelingen waren intusschen aan den voet van de schutting gekomen, en wel op

een plek, waar zij beschut waren door den reusachtigen stapel steenkool en de bergloods, zoodat zij niet gezien konden worden van het perron af.

En zij waren daar juist bijtijds genaderd, want op datzelfde oogenblik floot de locomotief van den trein oorsverschurend, en rammelend kwamen de groote wagons weer in beweging.

Indien zij nu gezien werden door een politie-man op het perron, dan zou natuurlijk alles verloren zijn.

En Brand begreep dat hij zeer snel zou moeten arbeiden. Hij vond vrij spoedig een deur in de schutting, die aan de binnenzijde gesloten was met een zwaar hangslot, door twee stevige krammen gestoken, en een roestigen grendel.

Die deur zou hij moeten openen, want de schutting was wel twee meter hoog, en daarenboven nog voorzien vaneen afsluiting van prikkeldraad, die ze bijna een meter hoog was, en natuurlijk moest dienen om het overklimmen van lieden die we graag zonder spoorkaartje reizen, te beletten.

De deur was zeker in geen jaren gebruikt, want het ijzerwerk was zwaar verroest, en Brand moest den zwaren grendel met een Engelschen sleutel terugslaan.

Hij was er juist mee klaar toen een barsche stem vlak bij hem riep:

— Wat moet dat? Ik zou je raden met die grapjes op te houden!

De spreker was een stoker, een soort van Goliath, zwart als een neger, en die waarschijnlijk op weg was naar zijn woning, en zich eerst in de loods wilde wasschen.

Hij kwam onder het spreken dreigend op Brand toe, die bliksemsnel zijn browning uit zijn jaszak nam, Mira het wapen in de hand drukte, en zeer bedaard zeide:

— U schiet, als hij nog een kik geeft, of een stap naderbij komt. Er zijn machinisten in overvloed in Engeland, en de werkloosheid is groot. Iedere opgeruimde machinist is weer zooveel gewonnen. Aarzel dus geen seconde, dezen schreeuwer overhoop te schieten!

Mira wist dat Brand spotte, dat hij nooit zou toestaan dat zij schoot. Maar zij wist aan haar gelaat zulk een dreigende uitdrukking te geven, haar vinger klemde zich zoo vast beraden om den trekker, dat de stoker onder de laag steenkoolgruis die zijn gelaat bedekte, verbleekte, en roerloos met wijdgeopenden mond beef toezien hoe Brand den steel van den Engelschen sleutel in een der krammen stak, en deze met geweld uit het hout wrong,

zoodat het hangslot geen dienst meer deed.

De deur was open!

— Geeft U mij nu dat dingetje maar weer terug! zeide Brand kalm, zoodra hij een blik door de kier had geworpen, en den grijzen wagen van Raffles had gezien, met trillenden motor.

Brand liet de browning in zijn zak glijden, en van dat oogenblik maakte de reus gebruik, op hem toe te springen.

Maar Brand was hierop verdacht, en het bleek voor de zooveelste maal dat een geofend bokser, ook al is hij een hoofd kleiner dan zijn tegenstander, altijd in de meerderheid is boven een zeer krachtig man, die de edele kunst der zelfverdediging niet meester is.

De goliath werd tegen de kin geraakt, en mat den grond.

Hij begon luid te brullen, terwijl Brand en Mira door de opgerukte deur de morsige straat

opsnelden, die achter het emplacement liep.

Raffles had het achterste portier reeds geopend en Mira en Brand sprongen in den wagen, op hetzelfde oogenblik dat luidschreeuwend en met dreigende gebaren eenige spoorwegbeambten door de geopende deur kwamen snellen,

De auto nam als het ware een sprong, en reed op de hoogste versnelling de straat af, die naar het Noorden voerde.

Vijf seconden later, op maar twee wielen rijdend, kwam een politieauto in duizelingwekkende vaart den scherpen bocht omrazen, achter het station.

— Daar gaan zij! brulde de stoker, die op een woedenden stier geleeke, en hij wees naar de wegsnelliende, grijze auto.

De achtervolging van het vluchtende wild was begonnen.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

INGESLOTEN !

Raffles had meestentijds wel iets voor op alle vervolgers in zijn eigen land, want hij kende niet alleen het reusachtige Londen, maar ook de omgeving van de stad en alle wegen, honderden mijlen in den omtrek als geen ander. Hij had een zeldzaam geheugen voor plaatselijke gesteldheden en het kleinste weggetje, als hij het maar eenmaal gezien had, was als met een stalen stift in dat ijzeren geheugen gegrift.

De groote grijze wagen spon als een reuzenkat, terwijl hij met een zestigmijls vaart over den weg vloog, die hier nog alles behalve ideaal was, en uit ongelijke klinkers bestond.

De auto van Raffles had echter spoedig dit gedeelte achter zich en rolde nu voort over de breede, gelijke asphaltwegen der voorstad.

De huizen begonnen spaarzamer te worden, en tegelijkertijd werden zij lager, doken zij meer weg in het bed van groen en bloemen.

Mira was op de achterbank neergevallen, doodsbleek, en zonder in het begin haar oogen te durven openen. Zij vreesde ieder oogenblik de zware hand van een politieagent op haar schouder te voelen.

Maar toen de auto tien minuten was voortgeraasd, durfde zij eindelijk op- en omzien.

Van de achtervolgende politieauto, die met levensgevaar het eerst dien scherpen bocht had genomen, was op dat oogenblik volstrekt niets te bespeuren.

Zij leunde voorover, en wierp een blik op den snelheidsmeter. Het instrument wees op dat oogenblik iets meer dan 100 K.M. per uur aan.

En ongestraft kon die snelheid worden volgehouden, want de meeste groote verkeerswegen in Engeland zijn ware renbanen, zonder kuilen, en vlak als een biljartlaken.

Bijna zonder vaart te verminderen raasde de auto door het kleine plaatsje Waltham Abbey — en nog altijd was er van de achtervolgers niets te bespeuren.

Toch wist Brand maar al te goed, dat ook de politie over zeer snelle, krachtige wagens beschikte. Zou er misschien een ongeluk met de auto gebeurd zijn ?

Zij bleven tal van auto's inhalen, ofschoon die

hard genoeg reden, en telkens verwisselde Raffles voor alle zekerheid het nummerbord.

Terwijl hij strak zijn blikken op den weg gevestigd hield, bedacht hij, dat in het gesprek met de vrouw den dag tevoren geen plaats van bestemming was genoemd, en de luistervink had dit nu dus ook onmogelijk aan de politie kunnen overbrengen. Het eenige, wat zij wist, was, dat de vluchtelingen Londen langs een der wegen naar het Noorden zouden verlaten. En dat zij zouden trachten de kust te bereiken.

Het was dus zoo goed als zeker, dat men nu reeds telefonisch alle politieposten die maar in aanmerking kwamen, op de hoogte had gebracht. Ieder oogenblik kon zich dus een belemmering voordoen, die noodlotig zou kunnen worden.

Er waren agenten, ook op het platteland, die wel zeer spoedig van hun vuurwapens gebruik maken, en zelf een stukgeschoten band zou bij deze krankzinnige snelheid onvermijdelijk een buiteling en waarschijnlijk den dood beteekenen.

Er verliep bijna een uur, zonder dat Raffles de vaart behoefde te vertragen, en hoe vaak Mira ook omkeek, zag zij geen enkele auto, die reden behoefde te geven tot vrees.

Maar om zeven uur ongeveer bleek het maar al te duidelijk, dat de vluchtelingen er verkeerd aan zouden doen, als zij zich reeds veilig waanden, want in een kleine plaats van nauwelijks zeshonderd inwoners niet veel meer dan een gehucht dus, deed de veldwachter zoo waar een heldhaftige poging, de auto den doortocht te beletten, door zich midden op den dorpsweg te plaatsen, met bevelend opgeheven arm.

De plichtsgetrouwe ordebeewaarder had nog juist den tijd, terzijde te springen en het veege lijf te bergen. De auto raasde hem als een meteor voorbij.

Maar hieruit bleek intusschen duidelijk, dat hier overal in de buurt de politie gewaarschuwd was, zelfs van de kleinste gehuchtjes, en hoogstwaarschijnlijk door middel van de radio.

En over tien minuten zou men een groote stad bereiken, waar het nog heel wat moeilijker zou zijn, aan de klauwen der politie te ont-

snappen!

In een groote stad kan men nu eenmaal geen honderd kilometer vaart handhaven, zonder gevaar te loopen, den hals te breken, of onschuldige lieden te verpletteren.

Kort nadat zij het vlek doorgestormd waren, verliet Raffles dan ook den breeden rijksstraatweg, en sloeg een zijweg in, dien hij goed kende, en die een zestigtal kilometers verder zich weer vereenigde met een anderen, voornamen weg, die langs de kust liep, noordwaarts, tot aan Southwold.

En de kust moest Raffles trachten te bereiken zoo vroeg moelijk, en tot iederen prijs, want die kon de redding brengen, die alleen!

Hier zouden zij spoedig opgesloten zitten als een rat in den val, want het aantal steden werd steeds talrijker, en achter hen moest ergens een halfdozijn politieauto's door het land razen, ieder langs een anderen weg.

Het is waar dat hij verscheidene malen het nummerbord kon veranderen, maar daaraan kwam toch spoedig een grens. Er waren een tiental combinaties te maken, en dat was voor gewone omstandigheden ruimschoots voldoende—maar niet, nu zij het wild waren, dat werd opgejaagd, en dat overal moest opvallen door zijn stormende vaart.

Omstreeks half acht, toen de schaduwen reeds lang begonnen te worden, bevonden zij zich op een punt van den weg, dat tamelijk hoog gelegen was, en van den langen heuvel, dien zij nu overreden, konden zij zeer ver den omtrek overzien.

Dat had zijn voordeelen, maar zijn nadeel tevens — want de wagen stak scherp af tegen de lucht, en was op een afstand van wel vijf mijlen met het bloote oog zichtbaar.

Ook dit had Raffles geweten, maar er bleef hem geen andere keus. Terugkeeren kon hij nu niet meer, en het zou zelfs heel moeilijk vallen, dezen weg behoorlijk te draaien met zulk een grooten wagen.

Wat verder vereenigde de weg zich met een anderen, breederen, die uit het Zuiden kwam, en zij waren nog niet bij het vereenigingspunt, of Raffles zag dat een groote grijze wagen met halsbrekende snelheid kwam aanstormen.

Hij klemde de tanden opeen om eerder het kruispunt te bereiken, dan die verdachte auto, en de wagen vloog als een pijl voort.

— Neem je geweer, Brand! schreeuwde Raffles. Tracht een band stuk te schieten — daar is de politie!

Zonder iets te vragen bukte Brand zich,

klapte een lang en smal luikje open in de rugzitting van de voorbank, nam uit het kastje, dat zich nu vertoonde, een karabijn, die hij haastig en met zorg begon te laden. Het was een Mauser, en Brand wist uitstekend met het wapen om te gaan.

Met een verschrikkelijken zwaai, die den wagen dreigde om te werpen, gierde de auto om den bocht, zeker geen dertig meters voor den politieauto, waarvan de bestuurder onwillekeurig vaart had geminderd, uit angst, binnen een paar tellen boven op de andere auto te zitten.

Onmiddellijk knalden de schoten uit de politierevolvers, en Mira liet zich van de bank glijden, en hurkte neer op den bodem van de auto, terwijl Brand op de bank knielde, en zoo goed als ging bij het deinen van den wagen aanlegde en zorgvuldig mikte.

Een der detectives schoot een kogel door zijn geruite pet, maar toen vuurde hij ook zelf.

Men hoorde een geluid als een kanonschot, de politieauto zwaaide als dronken over den weg, raakte een boom, scheen te stijgeren, stak toen schuin den weg over, en keerde zich toen halverwege om boven een drogen greppel met twee wielen in de lucht.

Brand zag er overal blauwe gedaanten uitkruipen „als maden uit een kaas” zooals hij lachend bij zichzelf opmerkte, en tevreden nam hij het patroonmagazijn weer uit de karabijn, en sloot het wapen weer weg.

Maar tien minuten later deed zich een zeer veel ernstiger bezwaar gelden — niet veel minder dan een ramp!

Want Brand, die nog eens achter zich had gekeken, zag een versch, vochtig spoor op den kurkdrogen weg, en schreeuwde verschrikt:

— Stop eens, Edward!

Raffles bracht dadelijk den wagen tot staan, en Brand stapte uit, liep om den wagen heen, en riep woedend:

— Die schavuiten! Ik vreesde er al voor — zij hebben den benzinetank lek geschoten!

Hij had spoedig het kleine kogelgat gevonden, waaruit inderdaad met een vrij dik straaltje de kostbare benzine gutste, het levenssap, het bloed van dat prachtige samenstel van raderen, ijzer en staal, dat hem zoo trouw gediend had!

Raffles had een blik op het benzinepijlgas geworpen. Er zat nog hoogstens een paar liter bezine in de tank. Er waren nog twee bussen in den wagen, maar eerst moest dat lek gedicht worden.

En het kon niet gesoldeerd worden, onmogelijk.

lijk, zelfs al tapte men de benzine tot den laatsten druppel af, want het gloeiend heete soldeerijzer zou de benzinedampen ontsteken, de tank zou uit elkaar springen, en dan viel er aan een reparatie niet meer te denken, afgezien van de groote gevaren.

— Stop het gaatje met was dicht, en plak er een reepje bandenrubber over.

Snel opende Brand het reparatiedoosje, dichtte het gat zoo goed mogelijk met een propje was, en plakte er daaroverheen een reep rubberband. Om den geheelen tank wikkelde hij nog een lap, om een en ander op zijn plaats te houden. Het stond niet fraai, het zou we niet lang houden, maar het moest gedaan worden.

Uit een naburige villa waren eenige personen komen toelopen, die nieuwsgierig toekeken. En Brand had hen gaarne willen wegjagen, want hij begreep maar al te goed, dat die lieden stellig ondervraagd zouden worden, voor eerenkwartier verlopen was. Maar dat ging nu eenmaal niet, en men moest het aanvaarden. Die auto met die verbonden tank zou natuurlijk onmiddellijk overal herkend worden.

Terwijl Brand hiermede bezig was, legde Mira de hand op den arm van Raffles, die met opeengeklemden tanden toezag, en zeide op zachten, smeekenden toon :

— Laat mij in den steek ! Je kunt je zelf heel goed in veiligheid brengen, Raffles, dat weet ik ! Je hoeft je auto maar op te offeren, en je kunt gemakkelijk ergens op een trein stappen — maar laat mij dan aan mijn lot over.

— Ik denk er niet aan ! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb gezegd dat ik je naar Frankrijk zou brengen, of waar je anders wilt heengaan, en dat zal ik ook doen ! En als wij moeten ondergaan, als wij het onderspit delven moeten, dan zullen wij het gezamenlijk doen !

De vrouw liet een geluid hooren dat veel op een snik geleek, en zeide met je gebogen hoofd :

— Ik vloek den dag, waarop ik in je leven ben gekomen, Raffles. Ik heb je ongeluk aangebracht — en jij vergeldt het mij, door je leven voor mij in gevaar te stellen ! Hoe zal ik je dat ooit kunnen vergelden ?

— Door je leven grondig te veranderen, Mira ! antwoordde Raffles eenvoudig. En dat kun je, want je hebt wilskracht, en je hebt talenten. Wendt die op een betere wijze aan, dan heb je mij ruimschoots deze geringe moeite vergoed !

Zij keek hem met een droeven glimlach aan, en zeide :

— Een geringe moeite ! Terwijl er op je

geschoten wordt, alsof je een gevaarlijke, gemeene misdadiger was !

— Spreek er niet meer over, Mira — diezelfde kogels hadden ook jou kunnen treffen ! Ben je gereed, Brand ?

— Ja, ik ben klaar. Zal ik den tank vullen ?

— Giet er de beide blikken in leeg, meer hebben wij niet. Ik hoop dat wij daarmee thans de kust kunnen bereiken.

Haastig goot Brand door den trechter de twee blikken benzine in de tank leeg, en toen reed de auto weer weg, nagestaard door de villabewoners die vruchteloos hadden gepoogd een gesprek aan te knopen.

Eenige minuten daarna kwamen zij aan een dorp en daar had de politie een ketting dwars over den weg gespannen, niets meer of minder !

Raffles zag hem nog juist bijtijds om een dwarsweg te kunnen inslaan, door ploegd van karresporen, en waar twee auto's elkander onmogelijk hadden kunnen passeeren.

Op dien weg werden zij over een afstand van een paar honderd meter nagezet door een stoutmoedigen agent op een motorrijwieltje, maar die moest zijn poging daarna staken, omdat hij zijn machine niet kon besturen, op dien weg met de diepe sporen.

Gelukig liep dit pad wat verder uit op een vrij bruikbaren grintweg, maar zelfs Raffles moest nu ook erkennen, niet juist te weten, waar hij was, want zulke heidepaden had hij met een auto nog nooit behoeven te volgen !

Maar in ieder geval gingen zij in noordoostelijke richting en dat was de hoofdzaak.

De weg was hier zoo volkomen verlaten, dat zij zich in een woestijn konden wanen.

Het begon reeds te duisteren, toen de auto door een klein plaatsje snorde, dat zeer waarschijnlijk Halstead was, en daar verwachtte men hen blijkbaar volstrekt niet, tenminste zij konden er onbelemmerd dor heenrijden.

In een zeer grooten boog reed Raffles om Ipswich heen, een groote stad, niet veel kleiner dan de zusterstad Norwich.

En niet ver van laatstgenoemde plaats werd de arme auto door zijn noodlot achterhaald.

De benzine had de was-prop weggespoeld of half verteerd, het stukje rubber had natuurlijk geen tegenstand kunnen bieden, en met een soort van zucht gaf de wagen het op, niet ver van een der voorsteden.

Het was toen reeds zoo goed als geheel donker.

Met de hulp van twee boerenarbeiders, die voorbij kwamen, duwden zij, na de lappen en het zonderlinge verband te hebben verwijderd,

de auto naar de garage van een uitspanning terzijde van den weg, en lieten hem daar.

Raffles wierp nog een laatsten blik op den trouwen wagen, dien hij misschien nooit meer zou terug zien, greep zijn valies, Brand deed hetzelfde, en toen ging het drietal haastig te voet in de richting van de stad, terwijl Tobias vroolijk blaffend voor hen uitsprong, buitengewoon verheugd met dit uitstapje.

Zij hadden ongeveer een kwartier zwijgend langs den duisteren weg geloopt, tusschen de twee rijen hooge boomen, toen van den kant van de stad het gerucht van een motor klonk.

Schelle lichten kwamen te zien.

Onwillekeurig stonden zij stil.

Zou het een politieauto zijn, die op patrouille was?

Neen, het bleek een vrachtauto te zijn, een oude Ford, maar nog kittig en flink ter been.

Raffles had zijn hand opgestoken, en de bestuurder, een man van een jaar of vijftig stopte verbaasd.

— Is je auto leeg, man? vroeg Raffles.

— Zoo leeg mogelijk!

— Heb je een bepaald doel?

— Dat heb ik — ik moet naar Orford!

Orford was een zeer klein plaatsje aan de kust, dat Raffles zeer goed kende, Het lag aan het einde van een tamelijk diepe baai, Hollesley Bay geheeten.

Raffles leek een oogenblik in het onnoozele gezicht van den man, en vroeg toen:

— Moet je daar soms een vracht gaan halen?

— Dat zou wel eens kunnen!

— Wil je ons daarheen meenemen — voor een pond Sterling per persoon?

De man liet een zacht fluitend geluid hooren, knipoogde op een zonderlinge wijze, en zei afgemeten.

— Dat is een mooi bedrag! Gekke plaats, Orford, om naar toe te gaan om half negen in den avond! Maar een pond is een flinke duit! Apropos, geldt dat hondje ook voor een persoon?

— Een pond voor den hond ook!

— Stap maar in! zeide de man kortaf. Maar wacht even — bij zulke gelegenheden heb ik de vracht liever vooruit!

— Betaal Charles! zeide Raffles kortaf, en hij hielp de zwijgende Mira, in te stappen, en een plaatsje te vinden, in het stikdonkere binnenste van de vrachtauto.

▲

Lord Lister kwam zag en..... stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK V.

DE DRANKSMOKKELAARS.

Krakend, steunend, en zuchtend trok het Fordje aan.

De veeren waren alles behalve nieuw, en de banden waren zeker geen ballonbanden.

En daarbinnen, in het duister van de houten kap zaten de drie menschen zwijgend bijeen.

Op ongeveer een kwartier gaans van Norwich klonken knarsend de remmen, en de auto stond stil.

Daar ergens in de duisternis klonk een barsche stem, die iets scheen te vragen, zonder dat zij konden hooren was het was, maar daarop klonk heel duidelijk het antwoord van hunnen chauffeur met zijn lijzige stem :

— Of ik een auto — een grijze auto met een doek om den benzinetank gezien heb ? Neen, maat, daar kan ik je niet aan helpen ! Nou — je kon wel goeien avond zeggen ! Denk je dat ik voor mijn plezier deze lijkist weer op gang probeer te krijgen ?

Mira had met een krampachtig gebaar den arm van Raffles gegrepen. Haar adem stokte. Hij voelde haar vingers trillen.

Natuurlijk was het politie die den chauffeur ondervraagd had. Begreep, of wist die onnoozele hals iets ?

Dat is nooit gebleken, maar het staat vast, dat de auto een seconde later met een soort van gegrom weer in beweging kwam, en zijn weg voortzette, in de luwe duisternis van den Juli-avond.

Een paar malen opende Brand voorzichtig de lage achterdeurtjes, en keek naar buiten. Er was niets te zien, behalve de spookachtige gedaanten van kromme wilgen, langs een smallen binnenweg, of de hooge, statige gestalten van populieren langs een breederen verkeersweg.

De tocht duurde bijna anderhalf uur, en toen — eensklaps als het ware — drong de zilte lucht van de zee binnen door de kieren van de oude vrachtauto.

En plotseling stond de auto stil, midden

op den weg, naar het scheen.

Niets deed zich op deze plek hooren, dan het verre ruischen van de branding op de klippen. De vloed zou binnen een uur komen opzetten.

Zij hoorden hoe de chauffeur om de auto heenliep, iets voor zich heenbromde, en toen opende hij de deurtjes, en zei :

— Neem me niet kwalijk, heerschappen, maar nu zal ik jullie moeten verzoeken om uit te stappen, Ik kan je niet verder meenemen. Ik ben hier besteld.

Raffles stak het hoofd naar buiten, en keek om zich heen.

Hij kende de plek zeer goed en wist nauwkeurig waar hij zich bevond.

Van dit punt begon de weg heel langzaam te dalen tot aan het plaatsje Orford, een heel eenvoudig visschersdorp, maar dat zich mag verheugen in het bezit van een prachtige baai.

Links verrees, somber en dreigend, het overschot van wat eenmaal een trotsche burcht was geweest, toebehoorend aan een trouw volgeling van den ongelukkigen Karel II, maar dat sedert meer dan vijf en zeventig jaren niet meer bewoond werd, en in een vervallen staat verkeerde.

Wie er huisden, waren torenvalken, zeezwaluwen en muizen — zelfs op dit kleine plekje had de natuur er voor gezorgd, dat de eene partij de andere in evenwicht hield. Een hooge muur, hier en daar tot op de helft afgebrokkeld, en meer dan anderhalve meter dik, scheidde het oude slot, waar des Zondags en op vrije dagen de jeugd van Orford krijgertje en verstoppertje speelde, van den smallen weg, die naar het visschersplaatsje voerde, en waarop zich maar heel zelden een auto vertoonde, hetzij van een groentenman, een melkboer, of een bierbrouwer,

Raffles kon zich dan ook volstrekt niet begrijpen, wat de chauffeur hier te zoeken had, en hij vroeg zacht.

— Wil je ons niet meenemen tot Orford ?

Wij kunnen daar misschien wel een wagen huren, die ons verder brengt!

— Het spijt mij erg, mijnheer, maar het zal niet gaan! zeide de man hoofdschuddend. Ik ben hier besteld. Het is al vijf minuten over den tijd. Ik moet hier een vrachtje inladen.

Raffles keek den man een oogenblik onderzoekend aan. En hij kwam tot de erkenning, dat hij nog zelden zulk een onnoozel gezicht gezien had, ontdaan van het allergeeringste sprankje menschelijk vernuft.

En eensklaps stootte hij Brand aan, en zeide heel zacht:

— Er zal niets aan te doen zijn — wij zullen moeten uitstappen. Er is iets gaande, op deze plek, en ik geloof dat ik het half en half begrijp! Het is maar beter dat wij ons uit de voeten maken. Madame, mag ik zoo vrij zijn, U de hand toe te steken?

Raffles was al op den grond gesprongen, en hij hielp Mira bij het uitstappen.

Zij scheen ongerust te zijn, en haar gelaat was bleek, toen ze om zich heen zag, en poogde, de duisternis met haar blikken te doorboren.

— Waar zijn we hier ergens? vroeg ze zacht.

— Op ongeveer een half uur gaans van Orford.

— Maar dan zijn wij nog heel ver van Southwold!

— Dat is zoo — indien we het te voet moesten doen. Ik hoop echter, dat wij daar beneden een auto zullen vinden, en als die er niet is, zal er wel een trein gaan. Het is waar dat wij op die wijze te laat zullen komen, en mijn brave reus, die ons wacht, zal zich ongerust maken, maar het is nu eenmaal niet anders.

— Geloof ge niet, dat er ook in Orford politie zal zijn? vroeg de vrouw angstig.

— Misschien. Maar in ieder geval is het maar een klein plaatske, en men zal het politiecurs wel niet versterkt hebben. Als wij ons verspreiden, zullen wij niet zoo gauw in het oog loopen. Ik heb in mijn valies voldoende, om je althans in de duisternis onkenbaar te maken, Mira. Maar nu vooruit, want wij hebben hier niets meer te doen, met dien koppigen kerel.

De bestuurder van den auto was heel rustig op een mijlpaal gaan zitten, haalde een pijp voor den dag, stopte hem wilde aansteken, maar bedacht zich plotseling en stopte met een verschrikte beweging den lucifer weer weg.

— Heb je dat gezien Brand? vroeg Raffles zacht.

— Ja — hij durft geen licht maken!

— Begin je het te begrijpen?

— Smokkelaars? vroeg Brand, fluisterend.

— Natuurlijk, niets anders. Zij hebben dezen sukkel in dienst genomen, omdat hij ongevaarlijk is, en niet eens weet, bij welken arbeid hij de behulpzame hand moet bieden.

— Maar hoe komen zij er bij, om hem hier te laten wachten, vroeg Brand verbaasd. Als het werkelijk smokkelaars zijn, zullen zij het toch niet wagen, met hun kisten, vaten en zakken door Orford te trekken? En voor zoover ik weet is dit de eenige weg!

Maar Raffles schudde het hoofd, en zei glimlachend:

— Er is er nog een? Maar die is heel moeilijk te vinden. Ik geloof dat ik hem ken. Intusschen — het is maar beter dat wij niet met die kerels in aanraking komen. Laten wij liever zoo spoedig mogelijk het dorp zien te bereiken. Als er geen trein loopt naar het Noorden, dan moeten wij het met een auto zien te doen. Maar naar Southwold moeten wij!

De twee mannen hadden hunne valiesen op hun schouders getild, en zonder zich verder om den eigenaar van de vrachtauto te bekommeren, begonnen zij den smallen weg naar Orford te volgen.

Zij konden niet al te vlug loopen, want het was op dit punt stikdonker, en rechts was de weg slechts door dunne paaltjes met ijzerdraad gescheiden van een diep ravijn, beplant met dennen, en waarin men een leelijke, misschien doodelijke tuimeling zou kunnen maken.

Zij hadden echter zeker nog geen tien passen gedaan toen er aan hun linker hand iets leek te kraken, alsof een oude deur plotseling open vloog.

Onmiddellijk schreeuwde Raffles door zijn instinct gewaarschuwd:

— Mira, red je! Wij zijn overvallen!

Toen liet hij zijn valies vallen, en trok zijn revolver, en een paar malen schoot hij in de richting vanwaar hij zachte, vloekende stemmen hoorde.

Een luide schreeuw van pijn antwoordde hem, en de val van een lichaam.

Toen werd er plotseling een schel licht op hem gericht, voor een kort oogenblik, en hij kon zien hoe Brand door een hevigen slag met een ijzeren staaf bewusteloos neerstortte en bleef liggen waar hij lag, aan den voet van den ouden muur, dicht bij een kleine deur.

Verblind door het plotselinge, felle licht in zijn oogen, schoot Raffles nog een paar malen, maar met geen ander resultaat dan dat hij de kogels tegen de oude steenen hoorde ketsen.

Eenige mannen wierpen zich met hun volle gewicht op hem. Hij sloeg er twee neer, maar miste den derde, die hem met reuzenkrachten om het middel greep, en zijn gewapenden arm machteloos poogde te maken.

Maar Raffles wist zich met een uiterste krachtinspanning los te wringen, en schoot zijn laatsten kogel af.

De greep van den man die hem vasthield verslapte onmiddellijk, de aanvaller scheen iets binnensmonds te mompelen, en zakte toen eensklaps aan zijn voeten in elkaar.

En Raffles hoorde een hem wel zeer bekende vrouwenstem, die op een heeschen fluisterton beval:

— Dat was zijn laatste schot jongens! Behandel hem zacht, als je kunt. Hij mag niet dadelijk doodgemaakt worden! Waar is het serpent? Jullie hebben haar toch?

Er kwam geen ander antwoord dan vloeken en een wilde stormloop van vlugge voetstappen in de duisternis.

Zes mannen tegelijk wierpen zich op Raffles, en alleen de schok was voldoende; hem te ontwapenen. Hij onderscheidde in die duisternis slechts de vage vormen, en kon zijn slagen niet goed en met juistheid plaatsen.

Zijn keel werd dichtgeknepen door een harde vuist, en aan zijn voeten kroop een kerel rond, die een dik touw om zijn knieën sloeg, en toen hij wilde schoppen om zich te bevrijden, was het te laat.

Zoo werd hij, half verstikt, deels gedragen, deels geduwd, door de lage, kleine deur naar den anderen kant van den muur gesleept.

Merkwaardig genoeg, dat hij voor een kort oogenblik dacht aan 'n beschrijving van de laatste oogenblikken van de graaf de Guise, voor hij op last van zijn koning Hendrik IV door twintig moordenaarshanden werd getroffen. Ook hij werd aldus, half gedragen door de hovelingen, die zijn moordenaars zouden worden, van het eene vertrek naar het andere geduwd, waar men hem met dolksteken afmaakte.

Maar weer klonk de stem van de vrouw — de stem die hij zoo goed kende — en die op dienzelfden toon van zooveen beval:

— Je krenkt hem geen haar op zijn hoofd, denk erom. Hij kon ons misschien van nut zijn. Wat een bof, wat een fijn gelukje, dat we even te vroeg waren en hem hebben hooren praten met die duivelin! Waar is ze? Jullie hebben haar toch?

Er kwam geen antwoord. Alleen wat vaag gemompel.

De vrouw slaakte een kreet van woede en teleurstelling:

— Ontsnapt? Maar zijn jullie dan zuigelingen? En hoeveel man hebben wij er wel bij ingeschoten?

Nog kwam er geen antwoord. Slechts een van de mannen gromde woest:

— Hou je kop maar dicht, Alice, tot we veilig binnen zijn. Er is al meer dan genoeg leven gemaakt.

— Die woorden kunnen je opbreken, Tom! klonk de wraakzuchtige stem. Ik ben hier op het oogenblik de baas, als je dat maar weet, en zoolang Jack er niet is! Wat een vangst, en wat zal hij blij zijn! Vlug, naar binnen met ze. Waar is de tweede?

— Die komt in de achterhoede. Ze moeten hem dragen, geloof ik. En hou nou je snater maar. Je mooie Jack zelf zal me gelijk geven, als ik dat zeg! Jij maakt er een vroolijke picnic van, en je schreeuwt of we op een kermis liepen! Het zou me niets verwonderen, als de chauffeur er in zijn schrik vandoor was gegaan! Als dat zoo is, zitten we met het boeltje, en wie weet wat de kerel gaat vertellen!

Een zware, eentonige stem voegde hieraan toe:

Bij het eerste schot heeft de kerel hem al gesmeerd! Voor van nacht is het niets meer gedaan, jongens! Ik ben al lang bij het vak, maar zoiets heb ik nog nooit meegemaakt! Kleine kinderen of gekken zouden het stommer hebben kunnen aanleggen! Dat komt er van, als je er een vrouw bijhaalt!

— Mouterij hè? riep de scherpe vrouwenstem. Nu, we zullen eens zien wat Jack er van zegt!

Nu werd er verder niet meer gesproken. Bij het onzekere schijnsel van een zaklantaarn bemerkte Raffles hoe hij werd voortgetrokken en geduwd over een binnenplaats, die hij heel goed kende, met groote, onregelmatige keien geplaveid, waartusschen rijkelijk het gras en het onkruid opschoot.

Hij kende ook het gebouw, waar hij nu binnen werd gebracht.

Het was een van de oude torengedebouwen, waar de wacht zich meestal ophield, rond de muren ter dikte van bijna een meter, met kleine ruitjes, en een zware, met ijzer beslagen deur.

Van den anderen toren was niet heel veel meer over. Tusschen die twee torens in had zich vroeger de ophaalbrug gevonden, die over een droge en zeer diepe gracht had gevoerd.

De brug was weg, en de gracht was in den loop der eeuwen gevuld met aarde, afgewaaid takken, en bladeren.

Nauwelijks was men in de torenkamer, of er werd licht gemaakt.

Er werden eenige kaarslampen ontstoken, en ook daar was weer het hinderlijke, schelle licht van zoeven. Raffles zag nu dat het een acetyleenlamp was, zooals ze wel aan motorfietsen worden gebruikt.

De eerste op wien zijn blik viel was de vrouw die voortdurend gesproken had.

Het was Alice Briks en een bitter gevoel maakte zich van hem meester, toen hij bedacht dat hij die vrouw die misdadigster slechts nog twee dagen tevoren de vrijheid had hergeven, en dat ze hem nu aanzag met de oogen van een roofdier, bloeddorstig en wraakzuchtig.

En toen zag hij Brand, tusschen een paar mannenbeenen door, liggend aan den voet van een der zware muren, zeer bleek, en met bebloed voorhoofd.

En terwijl Raffles zoo naar hem keek, draaide Brand het hoofd een weinig om, keek hem aan, en kneep toen een paar malen achtereen het rechter oog dicht.

Toen lag hij weer stil met afgewend gelaat.

Raffles zag nu, dat er acht mannen in het vertrek stonden.

En de eerste man die sprak was de smokkelaar met de zware, sleepende stem.

Hij zeide, na de koppen te hebben geteld:

— Voor zoover ik kan nagaan, ontbreken er vier. Vier van de twaalf is een derde deel! Als je het mij vraagt, Alice, dan hadden we die kerels beter kunnen laten loopen. Zaken gaan voor!

— Maar ik zei je toch dat die kerels John Raffles en zijn helper zijn! viel Alice Briks woedend uit. Denk je dat er een paar vaten rum en Hollandsche Jenever niet tegen opwegen? Jack zou jullie vermoorden, als je hen had laten gaan!

De vier jongens die we kwijt zijn, zullen er misschien anders over denken, zeide een andere man, en dat was Tom, een lange, schrale kerel met een somber, duister gezicht.

Alice keek de twee ontevredenen beurtelings strak aan, en zei langzaam:

— Jullie moeten dat aanstonds ook eens tegen Jack zeggen! Gelooven jullie dat je den morgen dan nog haalt?

Alleen Tom verbleekte. Zijn duister gezicht vertrok krampachtig. Maar Dave, de reus, haalde de schouders op, en zei:

— Jack zal het volkomen met ons eens zijn, daar van ben ik zeker. We hadden van avond zaken te doen, en dat schieten kunnen ze hebben gehoord.

Op dat oogenblik was er een man meer in het vertrek, en niemand had kunnen zeggen hoe hij er kwam. Hij was bijna zes voet lang, en Raffles moest erkennen, dat hij zelden zulk een afstootend tronie had gezien. Niet omdat de man leelijk was, maar om de uitdrukking van beestachtige wreedheid, die op zijn gelaat lag uitgespreid. Dat was Jack de aanvoerder. Hij droeg een pak van grove stof, met knie-laarzen, en een deukhoed met breeden rand. Voorts droeg hij een soort van korten duffel, een halsdoek, en de zakken van dien korten jas puilden op een veelzeggende wijze uit.

Zijn gelaat stond strak en zijn oogen glansden als staal, toen hij langzaam in den kring trad en zei:

— Ik geloof dat hier een misverstand heerscht. Zijn er ontevredenen? Is er iemand tegen Alice, mijn plaatsvervangster in verzet gekomen?

— Tom en Dave — maar Tom is de ergste! riep de vrouw. Het was openlijke mouterij van hem.

— Dat is dan de derde maal, hernam Jack langzaam, Je weet wat dat zeggen wil, Tom. Het spijt me voor je. Je had nog groote diensten kunnen bewijzen aan den troep. Geef je revolver.

Hij zelf had snel zijn hand in zijn rechter zak gestoken en die kwam er weer uit, geklemd om de kolf van een groote, ouderwetsche, maar dreigende koeindrijversrevolver.

Bleek als een lijk nam Tom zijn revolver uit zijn zak, en wierp die op de kleine tafel neer, die in het midden van het ronde vertrek stond.

— Ga naar buiten! beval Jack, kort, zijn revolver opheffend.

Onder een dood stilzwijgen strompelde Tom de deur uit.

Men hoorde de voetstappen van de beide mannen op de binnenpaats.

Toen klonk een geluid, dat leek op het openen van een luik met roestige scharnieren.

Dan klonk een schot, en de mannen daarbuiten sidderden. Het werd onmiddellijk gevolgd door het geluid van het neervallend luik.

Dan naderden weer de kalme stappen — maar nu van een enkelen man.

Jack trad binnen, nauwelijks iets bleeker en zeide rustig:

— Dat is afgeloopt. Nu kunnen wij werken. Een raadgeving voor al degenen, die van oor-

deel zijn dat de zaken niet gaan, zooals ze moesten. En nu zullen wij ons eens bemoeien met dezen man hier.

— Het is John Raffles, Jack! gide Alice.

— Nu, dan zullen we hem verdrinken! zeide Jack rustig. Al dat schieten zou ons wel eens kunnen benadeelen! Had hij helpers? Naar beneden dan met beiden!

Ieder wendde zijn blikken naar den voet van

den muur, waar men den zwaar gewonden had neergeworpen. Die lag daar met gesloten oogen, het gelaat met bloed overstroomd.

Jack keek even onverschillig naar hem, en zei:

— Die maakt het niet lang meer. Laat hem hier maar liggen, voorloopig. En naar den kelder met dien doodsvijand van de vrije jongens!

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister

HOOFDSTUK VI.

DE MARCONIST.

In haar doodsangst was Mira in den blinde voortgehold, totdat zij struikelde over een steen aan de rechter zijde van den weg, en in het ravijn zou zijn gestort, als zij niet op het laatste oogenblik een der paaltjes had kunnen grijpen.

Haar voeten vonden een behoorlijken steun op een uitspringend gedeelte van den steilen rots, en zoo stond zij daar betrekkelijk veilig en zoo, dat zij juist even het hoofd boven den rand kon uitsteken, zonder zelf te worden opgemerkt.

Zij wist niet dat een paar kerels den weg naar Orford waren opgesneld, met de gefluisterde opdracht van Alice om haar tot iederen prijs in handen te krijgen, en zij wist dus ook niet dat zij waarschijnlijk haar leven te danken had aan die struikeling, want de twee smokkelaars snelden haar voorbij in de duisternis in de vaste overtuiging, dat zij haar binnen eenigen tijd wel zouden inhalen.

Zij kon slechts zeer weinig onderscheiden, maar zij hoorde toch het doffe geraas van de worsteling, en de bevelen van Alice.

Zij hoorde hoe het deurtje werd dichtgeworpen, en toen werd het bijna stil, want zij vernam niets meer dan voetstappen, die zich haastig verwijderden.

Lang daarvoor echter had zij het aanzetten van een motor gehoord, op eenigen afstand, en zij had begrepen, dat de ontstelde eigenaar van den vrachtauto voor al dat schieten op de vlucht was geslagen.

Toen zij niets meer hoorde wist zij zich weer op den weg te werken, en een oogenblik hurkte zij neer, luisterde aandachtig, en liep toen vlug in gebukte houding in de richting waar zij het deurtje vermoedde.

Bijna had zij een luiden schreeuw gegeven, toen haar voet tegen iets weeks aanstet.

Zij bukte zich, voelde een hand, voelde ook iets nats, glibberigs, en huiverde.

Zij begreep dat het bloed moest zijn.

In gebukte houding strompelde zij weer verder, en haar voet stootte tegen iets hards. Zij raapte het op. Het was een revolver. In de duisternis en op den tast overtuigde zij

zich, waarom, wist zij eigenlijk zelf niet dat het wapen nog geheel geladen was, en stak het in den wijden zak van haar mantelpak.

Een oogenblik stond zij nu onbewegelijk. Zij voerde een zwaren strijd. Het was bijna onmogelijk, weerstand te bieden aan de krankzinnige, bijna onbedwingbare lust, die plek te verlaten, waar doodsgevaar haar bedreigde. En terug te snellen langs den veiligen, donkeren weg. Maar iets weerhield haar, met even sterken drang, en dat was de gedachte aan John Raffles, die alleen om harentwille in dit verschrikkelijke avontuur was betrokken, dat hem stellig het leven zou kosten, want ook Mira had de stem van Alice Brix zeer goed herkend.

En die gedachte won het! Al moest zij zelve sterven, zij zou het uiterste doen, om den man te redden, die zich voor haar had willen offeren, voor haar de misdadigster.

En van dat oogenblik af was zij zich zelve weer meester, volkomen kalm, bereid om het uiterstete wagen, en Raffles te vergelden, wat hij allemaal voor haar had gedaan, en nog had willen doen.

Zij had vroeger een losbandig leven geleid, zij had zich verzet tegen de wetten der menschen — misschien kon zij veel kwaads, dat zij bedreven had, goed maken, door dit offer!

Zij bereikte het deurtje, dat zij zonder eenige moeite kon openen.

En op een donkere plek stond zij bevend een oogenblik te luisteren, en keek zij naar de lichtkier, veroorzaakt omdat de lap voor een der vensters in de torenkamer niet geheel was dichtgetrokken.

Zij hoorde daar de stappen van twee mannen, die het vertrek verlieten, het openen van een luik, het schot, het dichtbonzen van het kuik, en den terugkeer van een enkelen man — en haar hart dreigde te springen, toen zij een oogenblik geloofde, dat het Raffles was, die daar lafhartig was vermoord.

Maar een oogenblik daarna ging de deur open, licht stroomde naar buiten, en zij hurkte nog juist bijtijds zoo dicht mogelijk in elkaar achter een hoop steenen en grint, en zag den

kleinen troep vlug een deel van den duisteren binnenplaats oversteken, en toen eensklaps verdwijnen in het binnenste van het vervallen hoofdgebouw.

Zoodra zij niets meer hoorde, en het stikdonker was om haar heen, liep zij snel op de plek toe, waar zij voor het laatst een lichtschijnsel had gezien, maar het was haar onmogelijk, ergens een opening te ontdekken.

De muur van het huis was hier zeer hoog, en nergens vertoonde zich eenige opening, of het moest zijn op een hoogte van meer dan acht meter boven den grond, waar zich een zestal openingen bevonden, zeer smal, en die meer geleken op schietgaten dan op vensters.

Van een deur was in het geheel niets te bespeuren.

En toch wist Mira met zekerheid, dat de mannen hier met hun gevangenen waren verdwenen. Er moest dus een of andere geheime toegang zijn — maar hoe zou zij die kunnen ontdekken, in de duisternis?

Bijna werd zij overweldigd door een gevoel van machteloze wanhoop, maar zij verzette zich daartegen tot het uiterste, en klemde de tanden opeen. Zij zou het niet opgeven, totdat zij wist dat alles verloren was.

Zij moest dat sombere verlaten slop binnendringen, hoe dan ook.

De schurken hadden Raffles en zijn trouwen vriend niet onmiddellijk vermoord, en dat was een klein lichtpunt. Zoolang die twee nog leefden, behoefde zij niet iedere hoop prijs te geven.

Als de derde man er maar was, die geweldige reus, die gelijk stond met een heele compagnie soldaten! Maar hoe hem te bereiken? Hij was immers meer dat twintig mijlen van deze plek — hij zat nu binnen in de stalen duikboot, dat wonder van vernuft, en wachtte in groote angst op de komst van zijn Meester, die nu zeker al twee uren over zijn tijd was.

Maar zij was nu geheel op zich zelf aangewezen, en zij zwoer dat zij zou doen wat zij kon. Zij sloop langs den muur van de ruïne, en toen zij den hoek was omgeslagen, kon zij zich nog juist staande houden, door met beide handen het verroeste muuranker vast te grijpen, want vlak voor haar voeten begon een steile, steenen trap.

Zij aarzelde even, en toen begon zij stoutmoedig die trap af te dalen, die tweedertig treden telde.

Juist toen zij de onderste bereikt had, verscheen er op de bovenste een gedaante, die

haar begon te volgen, maar daar bemerkte zij niets van.

Want haar aandacht was getrokken door een flauw lichtschijnsel aan het einde van een smalle gang, waar het muf rook naar grondwater en bederf.

Haar browning in de vuist klemmend, sloop zij op de teenen voorwaarts, in de overtuiging, dat zij op deze wijze binnen in het huis zou kunnen komen, en Raffles misschien zou kunnen redden.

Het lichtschijnsel werd hoe langer hoe duidelijker, en eensklaps stond zij stil.

Haar oor had een geluid opgevangen, dat hier al zeer zonderling klonk — het was een vroolijk liedje, dat daar gefloten werd!

Maar eensklaps hield dat weer op, en het werd vervangen door een geluid van een geheel anderen aard. Mira had teveel verstand van zulke zaken om niet aanstonds te weten wat het was. Het was het droge, heldere tikken van een seintoestel.

Met ongelijke tusschenpoozen werd de toets omlaag gedrukt.

En onmiddellijk begreep zij, dat zij hier was doorgedrongen tot een der hartaders van het smokkelaarsbedrijf — het geheime zend- en ontvangstation, waardoor de smokkelaars zich in verbinding konden stellen met schepen op zee, als die maar voorzien waren van een radioinstallatie!

Behoedzaam sloop zij naderbij.

De deur bevond zich aan de linkerzijde van de gang, en stond ongeveer een hand breed open.

Het duurde dus eenigen tijd voordat zij een blik in het vertrek kon werpen. Het was een tamelijk groote kamer, waarin zich niets anders bevond, dan, op een stevige tafel van eikenhout, een volledig installatie voor draadloze telegrafie.

Zij kon nog een tweede deur zien, heel smal, en laag, en van ruwe planken vervaardigd, die zeker weer toegang gaf tot andere kelder-ruimten.

Voor het toestel, op een rieten stoel, en met zijn rug naar de deur gewend, zat een man, fluitend, en nu en dan een blik werpend op een vel papier dat naast hem lag, en waarvan hij waarschijnlijk den inhoud moest overseinen.

De man had zijn jas uitgetrokken, en zat in zijn hemdsmouwen. Zoo kwam het dat zij duidelijk de kolf van zijn revolver uit de daarvoor bestemde zak zag steken.

Zij haalde diep adem, en toen nam zij haar

vast besluit. De politie moest gewaarschuwd worden! Weliswaar zou zeer waarschijnlijk Raffles dan zelf mede gearresteerd worden, maar dan stierf hij tenminste geen ellendigen dood door de handen van die schurken.

Maar zij moest doortastend handelen, anders was alles verloren.

Zij vatte de deurknop en trok zeer voorzichtig de deur nog verder open, zoodat zij alseenslang naar binnen kon glijden.

De man hoorde niets, en hij had dus het fluiten ook gerust kunnen laten, want hij droeg een koptelefoon, stevig aansluitend tegen beide ooren. Hij was volkomen verdiept in zijn werk, en bemerkte niets van de nadering der vrouw. Het was duidelijk dat hij zelfs volkomen onkundig moest zijn gebleven van hetgeen er daarboven was voorgevallen.

Stellig had hij zijn post niet mogen verlaten.

Op haar teenen sloop Mira op den man toe, die ongeveer drie meter van de deur verwijderd zat.

Met een enkelen, vluggen riuk trok zij de revolver uit zijn broekzak, en op hetzelfde oogenblik draaide de man zich om, en keek in den loop van zijn eigen wapen.

Zijn vingers gleden van de druktoets, en hij staarde haar krijtwit aan, niets begrijpend van die plotselinge verschijning.

Met een kort gebaar gebod zij hem, de telefoon af te zetten, eh hij gehoorzaamde. De kleur kwam langzaam weer in zijn gezicht terug.

— Wat heeft dat te beduiden? vroeg hij schor. Wie ben je en wat moet je hier?

Mira gaf hem zelfs geen antwoord op die vragen, en beval kortaf en dreigend:

— Ga daar in dien hoek staan, en verroer je niet, want je leven is er mee gemoeid. Bedenk dat ik tot alles in staat ben.

De man ging schoorvoetend naar den hoek die hem was aangewezen, schuin tegenover de seintafel.

Mira had te lang haar beroep uitgeoefend om niet op de hoogte te zijn van de radio, en niet te weten, hoe men zich met de politie in verbinding moest stellen. Zij kon uitstekend een toestel bedienen, en zij nam plaats voor de tafel, een der wapens vasthoudend met de rechter hand, en alleen met de linker tikkend, nadat zij de koptelefoon had opgezet.

Het was daarbij echter onvermijdelijk, dat zij nu en dan naar het toestel keek, met zijn talloze knopjes en schoerfjes, en dat zou bijna haar verderf zijn geworden.

Want de man in den hoek was onmerkbaar

een weinig naar rechtsgeschoven, waar zich een kleine tafel bevond, waarop zich ledige en volle flesschen, eenige boeken en papieren, een tabakspot, en nog andere voorwerpen bevonden.

En eensklaps deed hij een greep tusschen die voorwerpen, en zijn stem klonk schel en bevelend:

— Je handen op, juffertje, of je bent er geweest!

Zonder te aarzelen richtte Mira bliksemsnel het wapen dat zij den man ontnomen had op diens hoofd en haalde den trekker over. Nutteloos sloeg de haan op het staal van het magazijn.

De man liet een kort lachje hooren, en zei:

— Je had beter je eigen browning kunnen gebruiken, dametje! Mijn proppenschietter was niet geladen! Maar deze is het wel! En verroer je nu niet, en doe die koptelefoon af!"

Mira had niets verstaan van wat de man riep, maar zijn bedoelingen waren maar al te duidelijk. En zij wist nu ook dat het wapen ongeladen was, dat zij daar in de hand hield. Een smartelijk gevoel van machteloosheid en vernedering becroop haar. Door een onnoozele vergissing, door niet haar eigen wapen te gebruiken, zou Raffles nu stellig een afschuwelijken dood moeten sterven!

Ze had de telefoon nog niet afgezet, en keek vol haat naar haren vijand, toen het gelaat van den man een plotselinge verandering onderging.

Het vertrok krampachtig, en het was alsof er een schok door zijn lichaam ging.

De kleine browning die hij gegrepen had, en die op tafel had gelegen, ontglipte aan zijn hand, die hij langzaam naar zijn borst bracht.

En daarop gleed hij langs den muur op den grond, en bleef daar rustig liggen.

Mira ontdeed zich haastig van de telefoon, en toen gingen haar blikken naar de deur waar zij een man zag staan, met een vreemdsoortig pistool in de rechterhand, en die haar vriendelijk toeknikte. Zijn gelaat was geheel met bloed overdekt.

Mira kon een juichkreet ternauwernood onderdrukken.

Wat daar stond de helper, de trouwe vriend van Raffles, levend en gezond, glimlachend en vol hoop, terwijl zij meende dat hem de hersens waren ingeslagen!

— Wees stil! waarschuwde Brand haar, voor zij kon schreeuwen. Ik heb met opzet mijn windpistool gebruikt, om geen leven te

maken. Die kerel daar heeft zijn rol voorloopig uitgespeeld. Hij heeft een onbednidend klein hagelkorreltje in het lichaam — maar gedrenkt in een stof, die bliksemsnel verdooft.

— Maar — ik dacht — ik meende dat zij U hadden doodgeslagen!

— Dat dacht de man die sloeg zelf ook! zeide Brand opgewekt. Het gaf een heel harde bons, dat verzeker ik U! Maar hij sloeg half in de duisternis, en hij sloeg heelemaal mis, maar dat wist hij niet, de arme kerel! De ijzeren staaf kwam terecht op een dwarsbalk vlak achter mijn hoofd, en ik viel neer, en hield mij alsof ik doodelijk gewond was!

— Maar — al dat bloed?

— Stel U gerust! Het is niet van mij, maar het is van den bandiet die naast mij was neergevallen! op den grond liggend, en met zijn gezicht naar den vloer gewend, heb ik snel — en ik geloof te mogen zeggen niet zonder handigheid — mijn voorhoofd en wang met bloed besmeerd! Het was niet elegant, dat erken ik, maar de uitslag heeft bewezen, dat ik er goed

aan heb gedaan. Zij hielden mij voor dood, zij lieten mij alleen, daar had ik ook op gerekend, al was het van hun kant nogal onverstandig! Ik zag binnensluipen, ik heb U gevolgd, en nu zullen wij eens spoedig dat instrumentje daar in werking stellen!

— Ik stond juist op het punt, de politie hier heen te roepen.

— De politie? riep Brand verschrikt uit. Dat zou heel gevaarlijk zijn geweest! Ik geloof dat ik iets beters weet! Ik ken iemand, die een ontvangstoestel bezit, die ik binnen enkele sedonden kan bereiken, en die binnen een half uur hier kan zijn, voor de kust tenminste! En die is heel wat meer waard dan zes politieagenten die altijd veel te veel leven maken, en wier komst tengevolge zou hebben, dat men Raffles onmiddellijk een kogel door het hoofd zou jagen! Wilt U mij veroorloven?

En Brand ging voor de tafel zitten, zette den koptelefoon op, en verzette een paar knoppen.

Zijn oogen schitterden, toen hij vlug de toets begon neer te drukken.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van de gentleman: „de Dubec-sigaret”

HOOFDSTUK VII.

HET GEHEIM VAN DE ROTSEN.

Het eerste wat Raffles opviel, toen hij den hoogen kelder werd binnen gevoerd, was een zonderling, vaag en ver gerucht, waarvan hij den aard niet aanstonds kon vaststellen.

Toen maakte hij uit, dat het veel geleek op het verre gedonder van een branding, die op klippen breekt.

Het was hem echter aanvankelijk onbegrijpelijk, dat hij op een afstand van ruim een kwartier loopens tot de kust dat geluid zoo diep onder de aarde zou kunnen hooren, totdat plotseling zijn herinnering terugkwam, en hij alles begreep.

De zee drong hier niet alleen diep het land binnen, in een smalle, rotsachtige baai, maar zij had hier in den loop der eeuwen een aantal gaten en holen in den rots uitgebeten, en sommigen daarvan drongen door tot vlak bij de grondvesten van dit oude kasteel!

Het was dus het gedonder van het woedend aanstormende water, hetwelk de rotsen deed beven, dat hij daar hoorde!

Jack had hem voortdurend gadeslagen, en trad nu op hem toe met de vraag:

— Hecht je aan het leven, Raffles?

— Er zijn heel weinige, en korte oogenblikken, dat ik er inderdaad aan hecht, antwoordde Raffles rustig.

— Maar je vreest den dood niet?

— Ik heb nooit voor iets gevreesd, dat van deze aarde is! antwoordde Raffles, den bandiet recht in de oogen ziende.

— Intusschen — je bent een mensch van vleesch en van bloed, je bent nog niet zoo oud, en het moet je toch iets waard zijn, het leven te redden, als het niet zoo heel veel moeite kost! Ik weet dat je bij vroegere gelegenheden herhaaldelijk geweigerd hebt, iets los te laten aangaande de plek, waar zich het geld en de juweelen bevinden, die jij zelf hebt buit gemaakt. Denk je dat ik misschien gelukkiger zou zijn in mijn pogingen, om je te laten spreken?

— Dat geloof ik haast niet! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Iedereen heeft zekere beginselen, ik heb ook de mijne, en daar

doe ik geen afstand van. Een daarvan is, dat ik onder geen beding aan schurken van jouw slag zooveel geld in handen mag geven — vele millioenen!

Het gezicht van den aanvoerder vertrok krampachtig, En hij maakte een beweging naar zijn jaszak.

— Schiet hem toch een kogel door zijn hersens schreeuwde Alice, die naast Jack was komen staan.

Raffles keek haar aan, met zijn heldere, grijze oogen, en zeide afgemeten.

— Ik vind het een afschuwelijk denkbeeld, dat schepsels als jij kinderen zouden voortbrengen! Men moest je vertreden als een giftige schorpioen! Je bent minder dan een beest, want je kent zelfs geen dankbaarheid! Nu, wat doet het er ook toe — maak er spoedig een einde aan!

Deze laatste woorden waren weer gericht tot Jack, die met een valsch licht in zijn oogen zei:

— Maar niet zoo heel spoedig, mijn waarde heer! Een revolverkogel zou wel wat al te gemakkelijk en pijnloos zijn! Neen, ik heb iets anders voor je bedacht! Ik zeide je al dat ze je gingen verdrinken! En ik heb zoo mijn eigen methodes! Je weet natuurlijk waar je hier bent?

Raffles keek eens rond in de kelderruimte. Hij meende dat vertrek al eens vroeger gezien te hebben. Het was tamelijk ruim, en overal langs de wanden waren zeer zware ringen in geklonken, en lagen kettingen en stijf verroeste, ijzeren kogels, zooals de galeislaven ze vroeger en zelfs hier en daar nu nog aan den voet moesten meesleepen. Ook waren er nog overblijfselen te zien van verschillende martelwerktuigen, een pijnbank, een rad, een paar zware handspaken, een katrol in het midden van de zoldering.

Er viel niet aan te twijfelen — het was de kelder, waar vroeger gevangenen of vijanden van den roofridder die het slot bewoonde, werden opgesloten of gemarteld.

— Het is een der onderaardsche gevange-

nissen van dit oude slot! zeide hij. Wilt ge mij hier van honger laten omkomen soms?

— Dat zou ook niet zulk een kwaad denkbeeld zijn, maar het duurt wat lang, en is daarom te gevaarlijk, want wij kennen je bekwaamheden! Verdrinken is veiliger — en binnen zes uur kunnen wij weten of ons plannetje gelukt is! Weg met hem, jongens, naar de grot! En neemt kettingen mee — en die kogel daar!

— Acht mannen omringden Raffles, en hij werd door een zeer sterke, gewelfde deur, met ijzeren beslagen, in een gang gevoerd, waarvan de vloer vrij sterk naar beneden helde. De wanden van deze gang bestonden over een lengte van meer dan tien meters uit metselstenen, om dan over te gaan in het harde basalt, door de natuur gevormd.

De kogel bleek zoo zwaar te zijn, dat de sterkste der mannen hem slechts met moeite op zijn schouder kon tillen. Anderen weer belastten zich met eenige kettingen, met schakels zoo dik als een vinger.

De mannen hadden zich voorzien van elektrische toortsen, en zwiingend en snel, terwijl Alice vooruitliep, als de geest van de wraakzucht, daalde de troep langs de gang dieper in de ingewanden der aarde, totdat zij een zeer groot, overwelfd hol bereikten, zeker wel dertig meter breed, twaalf meter hoog, en waarvan de lengte niet zoo gemakkelijk te schatten was.

De gang liep uit op een soort van smal, ongelijk pad, dat over een lengte van omstreeks acht meter langs den wand van het hol liep, maar verderop zich versmalde, en eindelijk verdween.

In dit hol stond reeds water. Zelfs bij eb bleef er een breede plas over inktzwart, stil en dreigend, roerloos, zonder een rimpeltje.

Maar nu was het vloed! De donder van de branding was nu zeer duidelijk hoorbaar en de scherpe oogen van Raffles, die de duisternis doorboorden zagen telkenmale heel in de verte een witte schuimrand, die weer verdween, en plaats maakte voor een nieuwe.

Jack begon weer te spreken, met een trek van spot om de dunne lippen:

— Je zult nu de truc wel begrijpen m'nheer Raffles! De vloed is aan het opkomen, en binnen een uur is hij op zijn hoogst — en dan zal het water gestegen zijn tot aan dien zwarten rand daar, dien je duidelijk kunt zien tegen den wand van den rots! Natuurlijk wordt de ingang van de gang, die we juist verlaten hebben geheel onder water gezet, en wij zullen ons dus wat

moeten haasten. Ik weet dat je zwemt als een otter, en wij zullen dus eenige maatregelen moeten nemen! Bindt hem, jongens, en stevig. Neen, geen touw, gebruik staaldraad! En dan met de kettingen aan dien ring daar vastgemaakt en de kogel aan zijn voeten!

Raffles werd naar een plek gebracht, die omstreeks twee meter van de gang verwijderd was, en waar een zware ring, vijf centimeter dik, in den rotsmuur was gemetseld. Er hing een eind ketting aan, voorzien van twee handboeien, en die werden om de polzen van Raffles gesloten.

Zijn ellebogen werden met staaldraad bijeen gehouden, en de ijzeren kogel werd aan zijn voet vastgemaakt, nadat men ook zijn enkels had samengesnoerd.

Raffles had geen woord gesproken. Het was alsof zijn geest zich reeds geheel bevrijd had van de dingen dezer aarde. Hij wist dat hij thans verloren was, maar zijn gelaat bleef kalm. Moedig bereidde hij zich voor op het einde.

Toen alles gereed was, stroomde het zeewater reeds met onstuimige kracht door den ingang van het hol, zeker meer dan honderd meter verder, en golfde over het natuurlijke voetpad, tot bij den ingang van de tunnel.

De mannen daar stonden reeds tot hun enkels in het water.

— Vaarwel — tot wij elkander terug zien in de hel! gilte Alice hem toe, met een gebaar als van een woedende furie.

Raffles scheen haar zelfs niet te zien. Hij keek naar den streep van wit schuim, die naderbij kwam, steeds meer naderbij. De bandieten gingen heen, een voor een met een ruw woord op de lippen.

En Raffles was alleen, door de menschen verlaten, alleen met de duisternis en met zijn gedachten. Het water stroomde over zijn voeten, dan weer terug, dan kwam het weer aanzetten — en bij ieder maal kroop het eenige centimeters hooger.

Toen zijn oogen aan de duisternis gewend waren, zag hij heel in de verte telkens opnieuw een klein stukje van den donkerblauwen hemel.

Dat verdween op geregelde tijden, telkens als de vloedgolf kwam aanrollen, en den ingang van het hol geheel versperde.

Met een donderend geluid wrong zich dan het water door de nauwe opening en stuwde een steeds hooger golf tot achter in het hol die met kracht uiteenspatte tegen den achtermuur.

Raffles deed niet eens een poging, zich van de roestige boeien en het staaldraad te bevrijden. Misschien zou het gelukt zijn, als hij een geheelen dag voor zich had gehad, maar hij had slechts een kwartier, hoogstens een half uur, en de wand achter hem was door het zeewater zoo glad gepolijst, als een spiegel — op geen enkele gelegenheid zou hij het staaldraad kunnen stukschuren. Trouwens — hij kon zich niet eens met het gelaat naar den muur wenden, want dat beletten hem de kettingen van de boeien, die links en rechts om zijn lichaam waren heengeslagen.

Hij dacht vol smart aan Brand, die zwaar gewond, misschien wel dood ergens terneder lag, en aan de beklagenswaardige vrouw, die geestelijk misschien nog te redden was geweest, en die nu weer haar noodlot tegemoet zou gaan.

Het zwarte, koude water was tot aan zijn knieën gerezen, en reeds dreigde het hem onderstboven te werpen, zoo krachtig was de beweging der vloedgolven.

En het water was om zijn middel — — —

Bij het wegloopen zakte het een weinig, maar dan kwam het weer terug, als een roofdier rondsluipend in den nacht, en kroop langs hem op — hooger!

Toch werd hij niet opgeheven, want dit belette de zwarte van de kogel en van de ijzeren kettingen. Van den ingang van de tunnel was alleen nog maar een klein stukje te zien, als het vloedwater terugliep.

Nog tien minuten, en alles zou gedaan zijn.

Raffles sloot de oogen. Een soort van bewusteloosheid maakte zich van hem meester.

Maar eensklaps opende hij ze weder tot een smallen kier, want een fel lichtschijnsel was in het hol doorgedrongen, en vulde het met een helderheid als van daglicht, om onmiddellijk daarna te dooven.

Raffles slaakte een luiden kreet, en hij wist niet of het de echo was, zijn verbeelding — of een andere stem, die hem antwoordde! Hij schreeuwde nogmaals, en moest weer de oogen sluiten want de verblindende lichtstraal zwiepte opnieuw door het hol, bleef trillend een oogenblik op hem rusten, en verdween.

Het was alsof zijn ziel in verrukking baadde, toen hij een ruwe, welbekende stem hoorde, die trillend van aandoening en ontzetting tegelijk boven het gebulder van het water uit schreeuwde:

— Moed, Mylord! Moed! Wij komen dadelijk. Het was de stem van Henderson, den reus.

En Raffles zag een langwerpige, donkere gedaante, als een vreemde visch op zich toeglijden, en dicht langs hem heenschuiven, tot de kop van die visch bijna den achtermuur raakte. Die visch was zijn stalen duikboot, en van den rug er van liet zich een reusachtige gestalte glijden, die naast hem kwam te staan, in het kolkende water als een krankzinnige brulde:

— Vervloekt! Met ijzer en staaldraad vastgebonden! Hoe hoog stijgt het water hier, Mylord?

— Tot die streep daar, James! Minstens twee meter boven mijn hoofd! Kun je mij niet losmaken?

Hijgend tastte Henderson met zijn geweldige handen rondom het lichaam van Raffles, en toen brulde hij:

— Een vijl, mijnheer Brand! Of neen — dat zou te lang duren — het water komt Mylord tot aan de borst!

— Om 's hemels wil, red hem! klonk een trillende vrouwenstem in doodsangst.

— Heel vriendelijk van je, Mira, om dat te zeggen! zeide Raffles met een kort lachje. Ja, een vijl zou te lang duren, vrees ik! Wat dunkt je van een koevoet, James? Zou je den ring uit den muur kunnen loswringen?

Brand had reeds een stalen koevoet aan Henderson toegestoken. Raffles ging wat terzijde, zoover het hem mogelijk was, en woedend dreef de reus de stalen tanden op den tast af rondom den ring in het graniet, maar het ging hem niet vlug genoeg, hij stak den hefboom gedeeltelijk door den ring heen, en trok toen uit alle macht, met zijn voet zich afzettend van van muur, terwijl zijn spieren zich spanden als kabels van een sleepboot.

En de mensch won het van het basalt! De zware ring werd losgescheurd uit zijn bed van natuursteen en eeuwenoude kalk!

Trillend nog van inspanning hief de reus Raffles, zoover de ketting strekte uit he water op, en droeg hem naar de duikboot, terwijl hij zelf alleen nog maar met hoofd en schouders boven de golven uitstak.

Daarop greep Brand Raffles onder de oksels en nu kon Henderson den kogel optillen, en met kettingen en al werd Raffles op het dek van de boot getrokken, en onmiddellijk bracht Brand de machine weer in beweging, en voorzichtig, tegen de vloedgolven in, stuurde hij de duikboot weer naar de opening van het hol, en gedurende dien tijd vijlden Henderson en Mira bezeten door een woeste haast aan de

staaldraden en de boeien, totdat dit alles van Raffles afviel.

De vrouw weende — en misschien had zij het in vele, vele jaren niet gedaan.

En Raffles zeide, terwijl hij omhoog keek naar den donkerblauwen hemel, die volsterren hing, en haar hand vatte :

— Om die tranen zal je waarschijnlijk zeer veel vergeven worden, Mira ! Naar de volle zee, Brand ! Naar Frankrijk ! Later zal ik wel met die schurken afrekenen ! Zij hebben nog iets van mij te goed !

— Kan dit voorloopig soms dienen ? vroeg Brand, wiens oogen ook verdacht knipperden,

terwijl hij Raffles' nizerenkistjetoestak, dat heel zwaar scheen te zijn :

— Wat is dat ? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel, een deel van de kas, denk ik ! antwoordde Brand. Ik vond het nog juist bijtijds in de radiokamer — in dat verrukkelijke vertrek, waar ik mij in verbinding heb kunnen stellen met onzen braven reus !

— Nu, dat is althans een kleine vergoeding ! zeide Raffles lachend. Een deel ervan kan dienen om Mira aan wat kapitaal te helpen ! En voortaan geen grapjes meer op de radio ! Henderson — want behalve gij drieën heeft de draadlooze mij van nacht het leven gered !

De volgende aflevering bevat :

Het geheim van het Fransche Kasteel

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf stand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885